

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

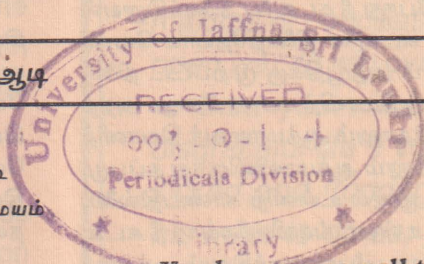
விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 10

ஸ்ரீமுக ஆனி-ஆடி

JULY-AUGUST 1993 Vol. 1 No. 10

வ.
சிவமயம்

You know very well the saying that
this Vinai (Karma), this deed,
Is a repercussion of that Vinai done in the past.
Is it not a matter for disgrace for
You not to seek a way of redemption
From the effect of that cause?
Let us, slaves to the Lord, do service
unto our neighbours and praise
The feet of our Lord. Then the effect
Of the Karma done in the past will
Not come upon us and touch us.
I swear this by the Holy Blue Throat of the lord!
— Thirugnana sampanthar

திருச்சிற்றம்பலம்

அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லும் அஃதறிவீர்
உய்வினை நாடாது இருப்பதும் உந்தமக்கு ஊனமன்றே
கைவனை செய்தெம்பிரான்கழல் போற்றுதும் நாமடியோம்
செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப் பெறு திரு நீலகண்டம்

— திருஞான சம்பந்தர்

நமது தலைவன்

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம்; நமனை யஞ்சோம்;
நரகத்தி லிடர்ப்படோம்; நடலை யில்லோம்;
ஏமாப்போம்; பிணியறியோம்; பணிவோ மல்லோம்;
இன்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை;
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன் நற்சங்கவேண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா வாளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியினையே குறுகி னோமே”

என்பது அப்பர்சுவாமிகள் அருள்வாக்காகும். அப்பர் சைவசமயத்திற் பிறந்து சமண சமயத்தைச் சார்ந்திருந்தவர். கல்வியென்னும் பல்கடல் தோய்ந்தவர். சிவனைத் தூஷித்துச் செருக்குற்று விளங்கிய கூட்டத்தாருக்குத் தலைவனாக விளங்கியவர். சூலைநோய் காரணமாக அவரது அரிய சகோதரி திலகவதியார் மூலம் திருவருள் கூட்டிவைக்கச் சிவதொண்டனானார். சிவபிரானுக்கு ஆளாகி-மீளா ஆளாகி-அவன் தொண்டில் திளைத்து நின்றார். நோய் நீங்கப் பெற்றார். ஏனைய பற்றுக்களையெல்லாம் விட்டார். இறைவன் மயமாக விளங்கினார். அரசன் ஏவலாளர் அவரை அணுகி அரசன் அவரை அழைத்து வரும்படி இட்ட கட்டளையை அவருக்குத் தெரிவித்தனர். துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பன்றோ? அப்பர் அரசன் ஆணையைத் துரும்பென மதித்தார். “ஆர்க்கும் குடியல்லாத தன்மை வாய்ந்த தலைவனுக்கு நாம் ஆளானோம். ஆதலின், நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்” என்று பதில் இறுத்தார். அப்பர் தலைவனே நம் தலைவனுமாம். அப்பர் சுவாமிகளைப்போலத் தலைவன் மயமாக — தலைவனுக்கே மீளா ஆளாக — நிற்போமாகில், நாம் உலகில் வேறுயார்க்கும் குடியல்லோம்; நமன் அல்லது இயமன் என்று உருவகித்துக் கூறப்படும் மரணத்தையும் நாம் அஞ்சோம்; துன்ப உலகம் என்று உலகோர் கூறும் நரகத்திலும் இடர்ப்படோம். பிணி நம்மை அணுகாது; ஏனையோரை அவர்தம் பணத்திற்காகவோ அல்லது பதவிக்காகவோ பணியவும் மாட்டோம்; அந்நிலையில் ஆண்டுத் துன்பம் இல்லை; யாண்டும், எந்நாளும் இன்பத்தையே காண்போம்.

நமது தலைவன் எவர்க்கும் அடிமையில்லாத தனிச் சிறப்புடையவன். நமது அடிமைத்தனை நீங்கவேண்டுமாயின் நாம் அவனுக்குத் தொண்டராகவேண்டும் — உண்மைத் தொண்டராகவேண்டும். அவன் பற்றற்றவன். எம்மைப்பற்றி நிற்கும் உலகப் பற்றுக்களாகிய தனக்கைத் தகர்த்தெறிய வேண்டுமாயின் — அடிமை வாழ்வினின்று விடுதலை பெறவேண்டுமாயின் — நாம் அஞ்சாநெஞ்சுபடைத்த உண்மை வீரர்களாக விளங்கவேண்டுமாயின், பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுதல் வேண்டும். அதுவே நமக்கு உறுதுணையாம். பற்றைப் பற்றாலேயே நீக்கலாம். முள்ளை முள்ளாலேயே எடுக்கலாம். உலகப் பற்றினை நீக்குதற்குப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றவேண்டும். இதுபற்றியே தெள்ளுதமிழ் வள்ளுவனும்,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு” என்றார்.

ஆணவாதி மலங்களோடு — உலகப் பற்றுக்களோடு — அத்துவிதமாக உறைந்த யாம் இறைவனைப் பற்றுங்கால், இறைவன்மயமாகின்றோம். அவனோடு இரண்டறக்கலக்கின்றோம். ஏன்? இறைவனாகின்றோம் என்றும் கூறலாம்.

மேலும் ஊனமொன்றில்லா அத்தலைவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கு

“வானந் துளங்கிலென்? மண்கம்ப மாகிலென்? மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென்? தண்கடலும்
மீனம் படிவென்? விரிகடர் வீழிலென்?”

நாம் ஒவ்வொருவரும் அப்பர் சுவாமிகளின் அருள் நிலையையடையமுடியும். ‘அப்பர் சுவாமிகள் ஓர் அவதார புருஷன். அவர் அடைந்த நிலையை நாம் அடைய முடியாது.’ என்று கூறி ஒதுக்கிவிடுவோமாயின் இறைவனுக்கும் எமக்குமிடையே உள்ள தூரத்தை மேலும் அதிகப்படுத்துகின்றவர்களாவோம். அப்பர்சுவாமியார் அப்போதும் இருந்தார்கள். இப்போதும் இருக்கிறார்கள்; இன்னும் வருவார்கள். நாம் நமது தலைவனுக்கு அண்மையில் செல்லவேண்டுமாயின் அப்பர்சுவாமிகளைப் போன்ற தொண்டனாதல் வேண்டும். ஆரம்பத்தில் இது செயற்கரிதாகத் தோற்றினும், ஒருமுறை அங்ஙன மாதற்குத் துணிந்ததும் எம்வழி எளிதாவதைக் காண்போம். அப்பர் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றவர் அல்லர். எல்லோரையும் போலவே வாழ்ந்தார். ஆயினும், அவர் இறைவன்மயமாக நின்றார். சிவதொண்டனாக விளங்கினார்.

இன்றோ, நாளையோ, அல்லது இன்னும் பல பிறவிகளின் பின்னரோ, நாம் நமது தலைவனையுணர்ந்தே தீரவேண்டும். தலைவன் மயமாகியே தீரவேண்டும். ‘அழுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டும்.’ ஆதலின், இன்றே, இன்னே, இறைவனை உணர் — எம் தலைவனை அறிய — தலைப்படுவோமா? சிவதொண்டர்களாகத் துணிவோமா? இன்றேல், அவமே காலத்தைக் கழிப்போமா? எது சீரிது? விடுதலையை விரும்பாத வீரமக்களும் உண்டுகொல்?

பிறந்த பொன்னாட்டின் பெரும் பாதுகாப்புக்காக யுத்தவீரன் பீங்கியின் வாயிற் பாய்கிறான். பெற்றதாய் பிள்ளையைப் பாதுகாக்கத் தீயிலும், நீரிலும், தீங்கு விளைவிக்கும் புலியின் வாயிலும் குதிக்கிறான். நண்பன் நண்பனுக்காக நல்லுயிர் ஈகிறான். சந்நியாசி தனது இலகுவியத்திற்காகச் சகலவிதமான கஷ்டங்களையும் தாங்குகிறான். நீ கடவுளுக்காகச் சகல கஷ்டங்களையுந் தாங்கு. எல்லா அபாயங்களையும் எதிர். தரும வாழ்வு வாழுதி. தைரியமாக இரு. அச்சமற்றிரு.

பகவானின் திருநாமத்தினுஞ் சிறந்தது பிறிதில்லை. இடையறா விழிப்பும், இடையறா வழிபாடும் உனக்குச் சிறந்த வழிகாட்டிகளாகுக. துணைபுரிவோர் — பரம்பொருளின் தூதுவர் — வருவர். சுதந்திரம் உனக்குச் சித்தியாகும். வழிசேய்மைத்தே. எனினும், பெறுபேரே நிச்சயம்.

சிவதொண்டன் 1935 தைமாத இதழிலிருந்து

பகவான் ரமணரோடு சில நிமிஷங்கள்

பக்தியும் ஞானமும்

சி:- ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஹ்ருதயத்திற் காண எல்லாவற்றையும் வணங்கி, அவை யாவையும் பரமாத்மாவாகவே காணவேண்டுமென்னும் ஒரு வழி காட்டியிருக்கிறது. ஆத்ம ஞானத்திற்கு இது உண்மை வழியாகுமா? மனத்திற்கு அத்திமான பொருளை நானூரென்னும் விசாரணையால் தேடுவதைக் காட்டிலும் மனத்தின் முன்காணும் அனைத்தையும் பகவத் ஸ்வரூபமாகவே போற்றுவதல் எளிதல்லவா?

ம:- ஆம். எல்லாவற்றிலும் கடவுளைக் காணும் போது நீ கடவுளை நினைக்கிறாயல்வவா? எல்லாவற்றிலும் கடவுளைக் காண்பதற்கு நீ கடவுளை நினைத்தேயாக வேண்டும். கடவுளை மனதில் வைத்தல் தியானம். தியானம் அநுபூதிக்கு முற்பட்ட நிலை. அநுபூதி ஆத்மாவில் ஆத்ம சம்பந்தமாயுள்ளது. அது ஆத்மாவிற் கயலாயிராது. அதற்குமுன் வேண்டுவது தியானம். நீ கடவுளைத் தியானித்தாலும் ஆத்மாவைத் தியானித்தாலும் வேறல்ல. ஏன்? முடிவு ஒன்றே. நீ எவ்விதத்திலும் ஆத்மாவிலிருந்து தப்பமுடியாது. நீ எங்கும் கடவுளைக் காண விரும்புகிறாய். ஆனால் உன்னிற் காண்பதில்லை. எல்லாம் கடவுளானால், அந்த எல்லாம் என்பதில் நீ உள்ளடங்கவில்லையா? நீ கடவுளாயிருக்க, எல்லாம் கடவுளாயிருப்பது ஆச்சரியமா? ஸ்ரீபாகவதத்திலும் மற்றவர்தம் இதரக் கிரந்தங்களிலும் போதிக்கும் முறை இதுவே. இந்த அப்பியாஸத்துக்குங் கூட, பார்க்கிறவன் அல்லது நினைக்கிறவன் இருக்கவேண்டும். அவன் யார்?

சி:- ஸர்வ வியாபியான ஈசுவரனைத் காண்பதெப்படி?

ம:- கடவுளைக் காண்பதென்பது கடவுளாயிருப்பதே. வியாபித்தற்கு அவருக்கு அன்னியமாக 'எல்லாம்' என்பது இல்லை. அவரே இருக்கிறார்.

சி:- நாம் எப்பொழுதாவது கீதையைப் படிக்கலாமா?

ம:- எப்பொழுதும் படிக்க வேண்டும்.

சி:- ஞானத்திற்கும் பக்திக்கும் உள்ள சம்பந்தமென்ன?

ம:- நித்தியமாய் நிரந்தரமாய் ஆத்மாவில் நிலைத்திருக்கும் ஸஹஜ ஸ்திதியே ஞானம். ஆத்மாவில் நிற்க ஆத்மாவை நேசிக்க வேண்டும். கடவுள் ஆத்மாவாகவே இருப்பதால் ஆத்மாவிற் பூனும் அன்பே கடவுளிடம் பூனும் அன்பாகும். இதுவே பக்தி. இவ்விதம் ஞானமும் பக்தியும் ஒன்றே.

சி:- சுமார் ஒரு மணி நேரம் நாமஜபம் செய்யும் போது தூக்கம் போன்ற ஒரு நிலைக்கு உள்ளாகிறேன். விழித்தவுடன் ஜபம் நின்றுவிட்டதென்ற நிலைப்பு வருகிறது. மறுபடியும் ஆரம்பிக்கின்றேன்.

ம:- 'தூக்கம் போன்ற' நிலையா? வெகு நல்லது. அதுதான் ஸஹஜமான நிலை. நீ இப்போது அகந்தையோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால், அந்த ஸஹஜ நிலை உன் வேலையைக் கெடுப்பதாக நினைத்துக்கொள்கிறாய். அந்த நிலைதான் உன் ஸஹஜ நிலையென்று நீ உணரும் வரையில் அதைப் பல முறை நீ அனுபவிக்கவேண்டும். அப்பொழுது ஜபம் அன்னியமென்றும், ஆனாலும் அது தானாக நடந்து கொண்டிருக்குமென்றும் தெரிந்து கொள்வாய். ஜபம் செய்யும் மனத்தோடு உன்னைத் தப்பாக ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டிருப்பதால் உனக்கு இந்த சந்தேகம் வந்தது. ஜபமாவது மற்றெல்லா எண்ணங்களையும் ஒதுக்கி ஒரே எண்ணத்தைப் பற்றி நின்றல். அதுவே ஜபத்தின் கருத்து. ஜபம் தியானத்திற்கு வழி. தியானம் ஞானத்தில் முடியும்.

சி:- நாம ஜபம் செய்யும் முறையென்ன?

ம:- பக்தியில்லாமல் மேலெழுந்த வாரியாக நாமத்தைச் சும்மா உச்சரிக்கக் கூடாது. கடவுள் பெயரை உபயோகிப்பதானால், நாம் நம்மை முழுதும் அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்து அவரையழைக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர் நாமம் எப்பொழுதும் நம்முடன் இருக்கும்.

சி:- அப்படியானால் விசாரத்திற்கு அவசியமென்ன?

ம:- சமர்ப்பணத்தின் மெய்ப்பொருளை நன்றாக அறிந்து செய்தால்தான் அது பலன் கொடுக்கும். அந்த அறிவு சிந்தனையாலும் விசாரத்தாலும் ஏற்பட்டு ஆத்ம சமர்ப்பணத்தில் சம்பூரணமாகிறது. ஞானத்திற்கும், மனோ வாக்குக் காயங்களை ஈசுவரனுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்கும் வித்தியாசமே இல்லை. இந்த ஆத்ம சமர்ப்பணம் நிஜமானால் தான் சம்பூரணமாகும். பக்தன் ஈசுவரனோடு விலை பேசுவோ, அல்லது அவனிடத்தில் தனக்கு இது வேண்டும் அது வேண்டுமென்று கேட்கவோ கூடாது. இந்தப் பூரண சமர்ப்பணத்திற்குள் எல்லாம் அடக்கம். ஞானம், பக்தி, வைராக்கியம், அன்பு எல்லாம் அதுவே.

ஆத்மாவும் அகந்தையும்

சி:- ஸமுத்திரத்தில் ஸங்கமமாகும் நதிக்குத் தனியிருப்பு அற்றதுபோல, இறப்பினால் ஜீவனுக்கும் இருப்பற்றுப் புனர்ஜன்மமற்றுப் போகாதா?

ம:- ஜலம் ஆவியாகி மலைமேல் மழையாகப் பெய்து மறுபடியும் நதிகளாக ஸமுத்திரத்திற் சேர்கிறது. அது போல ஜீவர்களும் தூக்கத்தில் தனிமையையிழந்து, ஸம்ஸ்காரம் அல்லது பூர்வ வாசனைக்குத் தக்கபடி மீண்டும் வெளிவருகின்றனர். அதுபோல் இறப்பிலும் ஸம்ஸ்காரத்தோடு கூடின ஜீவன் அழிவுறன்.

சி:- அஃதெப்படி?

ம:- வெட்டின மரத்தின் கிளைகள் மீண்டும் தளிக்கவில்லையா? அதன் வேர்கள் கெடாதிருக்கும் வரையில் மரமும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். மரணத்தில் இதயத்தோடு ஒன்றுபடும் காரணத்தினால் மட்டும் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒழியா. தக்க காலத்தில் மறுபடியும் பிறக்கும். இதுவே ஜீவர்கள் மறுபிறவிக்கு வேறுது.

சி:- இதயத்தில் ஒடுங்கின சூக்ஷ்மமான ஸம்ஸ்காரங்களிலிருந்து அனந்த ஜீவர்களும், ஜீவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட விசாலமான உலகமும் எப்படி உண்டாகும்?

ம:- பெரிய ஆலமரம் சின்ன வித்திலிருந்து முளைப்பதுபோல, ஜீவர்களும் நாம ரூபப் பிரபஞ்சமும் ஹ்ருதயத்திலிருந்து உண்டாகின்றன.

சி:- பூரணப் பொருளிலிருந்து தனி ஜீவன் எப்படி உதிக்கிறான்? அவன் மறுபடியும் தன் மூலத்தை அடைய முடிவதெப்படி?

ம:- நெருப்பிலிருந்து பொறி கிளம்புவது போலப் பூரணத்திலிருந்து ஜீவன் கிளம்புகிறான். இந்தப் பொறிக்கே அகந்தையென்று பெயர். அஞ்ஞானி, அகந்தை எழும்பொழுதே அதை ஒரு பொருளோடு சேர்த்து விடுகிறான். அப்படிப் பொருளோடு சேராமல் அது தனித்திருக்க முடியாது. இந்தச் சேர்க்கைக்கே அஞ்ஞானமென்று பெயர். இந்த சேர்க்கையின் அழிவே ஒருவன் முயற்சிகளின் முடிவு. இப்படி வேறு பொருளோடு சேருந்தன்மையுழிந்தால், அகந்தை சுத்தமாவதோடு, தன் மூலத்தில் ஒடுங்குகிறது. தனக்கு உடம்போடுள்ள பொய்ச் சேர்க்கையே தேகாத்மபுத்தி. நல்ல பலன்கள் அடுப்பதற்கு, இந்த தேகாத்ம புத்தி ஒழிய வேண்டும்.

சி:- அதை ஒழிப்பதெப்படி?

ம:- தூக்கத்தில் உடம்போடும் மனத்தோடும் கூடாமல் நீ இருக்கிறாயல்லவா? சொப்பனம், ஜாக்கிரம் இவ்விரண்டிலும் நீ அவற்றோடு கூடியிருக்கிறாய், நீ தேகமே யானால் ஸுஷுப்தியில் நீ தேகமற்றிருப்பதெப்படி? உனக்கு அன்னியமாயிருப்பதிலிருந்து நீ உன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், உன்னோடு ஒன்றியுள்ளதிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. ஆகையால் தேகமும் அகந்தையும் ஒரு பொருளல்ல. விழிப்பு நிலையிலேயே இதை நன்கு உணர வேண்டும். மூன்று அவஸ்தைகளையும் சோதிப்பது இந்த அறிவையடையும் பொருட்டே.

சி:- ஜாக்கிர சொப்பன அவஸ்தைகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட அகந்தை, ஜாக்கிர சொப்பன ஸுஷுப்திகளாகிய மூன்று அவஸ்தைகளையும் தனக்குள் கொண்ட அந்த ஒன்றை அறிய முயல்வதெப்படிக்கூடும்?

ம:- இருநிலைகள் அல்லது இரு எண்ணங்களுக்கிடையெளிகளில் சுத்த அகந்தை அநுபவமாகும். அகந்தை, ஒன்றைப் பற்றியபின் ஒன்றைவிடும் புழுவைப் போன்றது. பொருள்களுடனும் எண்ணங்களுடனும் பற்றற்ற பொழுதே, அதன் மெய்யியற்கை தோன்றும். ஜாக்கிரசொப்பன ஸுஷுப்திகளாகிய மூன்று நிலைகளையும் சோதித்து அடையப்படும் உறுதியால் இந்த இடைவெளியே உனது உண்மை நிலையாக, நித்திய நிர்விகார தத்துவமாக உணரவேண்டும்.

சி:- நான் விழிப்பிலிருப்பதுபோல் என் இஷ்டப்படி எவ்வளவு காலம் வேண்டுமோ அவ்வளவு காலம் ஸுஷுப்தியில் இருக்க முடியுமா? இந்த மூன்று நிலைகளைப் பற்றி ஞானியின் அநுபவம் யாது?

ம:- உன் விழிப்பிலுங்கூட உறக்கம் இருக்கிறது. நீ இப்பொழுதும் ஸுஷுப்தியில்தான் இருக்கிறாய். அதை இவ் விழிப்பிலேயே அறிவோடு உட்புகுந்தடைய வேண்டும். உண்மையில் அதற்குட் போவதுமில்லை; அதைவிட்டு வருவதுமில்லை. ஜாக்கிரத்திலேயே ஸுஷுப்தியை உணர்வதுதான் ஜாக்கிரஸுஷுப்தி அல்லது சமாதி நிலை. அஞ்ஞானி அதிக நேரம் ஸுஷுப்தியிலிருக்க முடியாது. அவன் இயற்கை அவனை அதனின்றும் வெளியில் தள்ளிவிடுகிறது. அவன் அகந்தை இறக்கவில்லை. அது மீண்டும் மீண்டும் எழும். ஆனால் ஞானி அகந்தையை அதன் மூலத்திலேயே அடக்கிவிடுகிறான். அவன் விஷயத்திலுங்கூடப் பிராரப்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்படுவதுபோல் அகந்தை எழலாம். அதாவது அஞ்ஞானியிடம் பிராரப்தம் அகந்தையை நிலைக்கச் செய்வது போல, வெளித்தோற்றத்துக்கு ஞானியிடமும் இப்படி ஏற்படலாம். ஆனால் இம் மூல வித்தியாசம் இருக்கிறது. அஞ்ஞானியின் அகந்தை எழும்பொழுது — அது உண்மையில் உறக்கத்திலன்றி என்றுமொடுங்கியதின்று — தன் மூலத்தை அது சிறிதும் அறிவதே இல்லை. அதாவது அஞ்ஞானிக்குக் கனவுநனவுகளில் தனது ஸுஷுப்தி நிலை தெரியாது. ஆனால் ஞானிக்கோ அகந்தையின் எழுதலோ இருப்போ தோற்றமாத்திரம். இப்படி எழுவதுமிருப்பதுமாகத் தோன்றினாலும் அவனெப்பொழுதும் அதன் மூலத்தில் லக்ஷ்யம் வைத்துத் தன்னகண்ட, அதீத (மூன்று நிலைகளையும் கடந்த), அநுபூதியுட்கொண்டவன். அவனுக்கு இவ்வகந்தையால் அபாயமில்லை. இது எரிந்த கயிற்றின் சாம்பல் உருப் போன்றது. அதற்குக் கயிற்றின் உருவம் இருக்கிறதேயொழிய, அதைக் கொண்டொன்றையும் கட்ட முடியாது. நிரந்தரமாக மூலத்திற் கவனம் நிறுத்தப்பட்டால், கடலில் உப்புப் பொம்மை போல் அகந்தை அம்மூலத்திலழிவுறும்.

சி:- சிலுவையில் அறைதல் என்பதன் உண்மைப்பொருளென்ன?

ம:- அகந்தையே கிறிஸ்து. தேகமே சிலுவை. தேகாத்ம புத்தியை அதில் அறைந்தால், அகந்தையழிந்து, எஞ்சியிருப்பது பூரணப்பொருளே. இந்நிகழ்ச்சியே உயிர்த்தெழல் என்பது.

சி:- இம் மாதிரி அறைதல் நியாயமா? கொலை ஒருபெரும் பாதகமல்லவா?

சி:- ஒவ்வொருவரும் தற்கொலை செய்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள். இந்த அஞ்ஞான வாழ்க்கையினால் நித்தியானந்த நிஜஸ்திதி அழிக்கப்படுகிறது. அந்த நித்திய நிச்சய நிலையைக் கொலை செய்ததாலேயே இந்த ஜன்மம் தோன்றியிருக்கிறது. இது வாஸ்தவத்தில ஆத்மஹத்தி அல்லவா? அப்படியிருக்க, கொலையாதிபற்றிக் கவலைப்படுவானேன்?

சி:- நிர்விகல்ப சமாதியில் இருபத்தொரு நாட்களுக்கு மேல் இருக்க முடியாது என்றும், அதற்குமேல் முயலும் ஒருவன் இறந்துவிடுவான் என்றும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சொல்லுகிறார். அது சத்தியமா?

ம:- பிராரப்தம் அழிந்தால் அகந்தை இருந்தவிடம் தெரியாமற் கரைந்துவிடும். இதுவே பூரண நிர்வாணம். பிராரப்தம் அழிவுற்றாலொழிய, ஜீவன்முத்தரிடத்தில் எழுவதாகத் தோன்றுவதுபோல் அகந்தை தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும்.

அவனருருளாலே அவன் தாள் வணங்கல்

சி. இராமநாதன்
தலைவர்
திருமூலர் சங்கம்

யோகசுவாமி அவர்கள் வண்ணூர் பண்ணையில் பசுபதிச் செட்டியார் வீட்டில் இருந்தகாலம் தொடக்கம் பல தடவைகளில் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் என்னைக் காணக்கூடியதாக அவர் முன்னிலையில் நிற்கவில்லை. காரணம் என் மனதில் ஓர் அச்சம். அவர் சிலரை தூஷணத்தால் படுமோசமாகப் பேசுபவர் என்று நான் வண்ணூர்பண்ணை இந்துக் கல்லூரியில் மாணவனாயிருக்கும் பொழுது அறிந்திருந்தேன். யாரோ அவரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் 'ஏன் இப்படிப் பேசினீர்கள் என்று வினவிய பொழுது "rubbish must be burnt with fire" என்று பதில் கூறினாராம்.

யோகசுவாமிகளின் நேர் தரிசனம் பெறுவதற்கு விருப்பு இருந்த போதிலும் அச்சம் தடைசெய்து கொண்டிருந்தது. இப்படி பல வருடங்கள் கழிந்தன. அவர் மகாசமாதி அடைய இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு நாள் எனது நண்பர் ஒருவரோடு கொழும்புத்துறை வழியாக சென்று கொண்டிருந்தோம். சுவாமிகளின் ஆச்சிரமம் அருகில் இருப்பதாக என் நண்பர் கூறி அவரைக் காண விருப்பமா என்று வினாவினார். தனக்கு சுவாமி அவர்களை நன்றாகத் தெரியும். தான் கூட்டிப் போவதாகச் சொன்னார். எனது பயம் கொஞ்சம் தணிந்து இருவரும் சென்றோம். ஒரு பதிஞ்சவேலியிலிருந்த ஒரு சின்னப்படலையைத் திறந்து அடிவைத்தோம். யோகர் சுவாமிகள் முற்கதவு திறந்திருந்தபடியால் உள்ளுக்கு இருந்தது எமக்குத் தெரிந்தது. அவரும் எங்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார். எனது நண்பனை உள்ளுக்கு வரவேண்டாமென்று கையால் காட்டினார். என்னை வரும்படி அழைத்தார். எனக்கு மயிர் சிலிர்த்தது. மெல்ல அவர் இடத்தை நோக்கி நடந்து அவருக்கு முன்னால் விழுந்தேன். அவர் என்னை இருக்கும்படி மிக அன்பாக கூறி நீங்கள் ஏன் வந்தனீங்கள்? என்னிடம் இருப்பது உங்களிடம் இருக்கின்றது என்று சொல்லி ஒரு பூவும் ஒரு வாழைப்பழமும் தந்து வழி அனுப்பினார். அவர் எனக்குக் கூறின வாக்கியத்தின் அர்த்தம் அப்போது விளங்கவில்லை. சில வருடங்களுக்குப்பின் ஆத்மஞானம் பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. திருமந்திரமும் தன்னை அறியத் தனக்கொருகேடில்லை என்று பல பாடல்கள் கூறுகின்றதை அறிந்தபின் தான் யோகர்சுவாமிகளின் அமுத வாக்கியத்தின் பொருள் உணர்ந்தேன்.

நற்சிந்தனை என்னும் நூலிலும் Words of our Master என்னும் ஆங்கில நூலிலும் உனக்குள் இயங்கும் ஆத்மவஸ்துவே சிவனென்று தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். அந்த ஒரு தனிப்பொருளே மெய்ப்பொருளாய், வேதப்பொருளாய், ஐந்தெ

ழுத்தில் ஓடும் ஆத்ம சக்கரமாய் உலக சிருஷ்டிக்கு காரணகர்த்தாவாய் நிற்கின்ற தென்பதை சைவமக்கள் இன்றுவரை ஏற்கவில்லை. இந்த ஒரு பொருளே நிலையான சித்துப் பொருளென்றும் இந்தப் பொருளே எல்லா சடப்பொருள்களையும் படைத்து காத்து அழிக்கும் பொருளென்று வேதங்கள் உபநிடதங்கள் பகவத்கீதை திருமந்திரம் புத்த தர்மம் முதலிய நூல்கள் சந்தேகமறக் கூறுகின்றன. இராமக்கிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், இராமலிங்க சுவாமிகள், தாயுமானவர், இராமண மகாரிஷி முதலிய பிரசித்தி பெற்ற பெரும் ஞானிகள் இந்த உண்மையையே நிரூபித்திருக்கின்றார்கள். யோகர் சுவாமிகளும் இந்தக் கொள்கையையே சைவ நெறியென்று கூறியிருப்பது வியப்பில்லை. அவர் கூறின சில வாக்கியங்களை சிந்தித்து நாம் அறியவேண்டிய மெய்ப்பொருளை அறிந்து, உணர்ந்து இறை இன்பத்தை அனுபவிப்போமாக.

1. சிவன் சிவனென்றான் எங்கள் குருநாதன்
2. சிவனே சிவமென்று பெரியோர், சிவ - சிவா செப்பிய மொழியை ஒப்புக்கொள் அறிவாய் அருமையில் அருமை எங்கள் ஆன்மா சிவ - சிவா அதை அறிந்து வாழ்வதே மாண்பாம்.
3. கூக்கூரல் போட்டு நாம் கும்பிட்டு கொள்ளுவோம். சற்குருபாத்ததை வணங்கிறோமில்லை.
4. அலங்காரமாக ஆடை அணிந்து கொள்வோம் அங்கும் இங்கும் நாம் திரிந்து அலைகின்றோம் கலங்காத நன்னெறியிற் செல்கிறோமில்லை கந்தா முருகா என்று கத்திக் கொள்வோம்.
5. தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லையென முன்னைப் பெரியோர் மொழிந்தனரால் தென்னை, பனை, சேரிலங்கை வாழும் சிவ நேயச்செல்வர்காள் தேரீர் இச் சிவன் சிவம்.

இந்த உண்மையையே திருமந்திரமும் 3000 பாடல்களால் விளக்குகிறது. அன்பே சிவம்.

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

.....இருந்த இருக்கின்ற இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தாரெல்லாருக்குமாகக் கருமாதிகளெல்லாரு செய்து முடிந்து விட்டன.

இஃது சுவாமிகள் காசியிலிருந்து எழுதிய திருமுகத்திலுள்ள ஒரு வாசகம் இவ்வாசகம் எப்பவோ முடிந்த காரியம் எனும் மகாவாக்கியப் பொருளுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். கருமாதிகள் மட்டுமன்றிக் கண்ணிமைப்பது வரையான யாவும் எப்போதோ முடிந்திருக்கின்றன. இவ்வுலகிலே புதுமையென்பதற்கு எதுவுமில்லை. இத்திருமுகத்திலே 'நாதனமான காரணமொன்றும் பூதல மீதிலில்லவே இல்லை' என்னும் ஒரு வாசகமும் உளது. சுவாமி ஒருபுதினமுமில்லை' எனப் பயிலும் தமிழிலே அடிக்கடி கூறுவார். செல்லப்பா சுவாமிகள் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்திக் கூறும் பொருட்டு முடிந்த முடிபு என இடிபோன்ற குரலில் கூறினார். சுவாமி இன்ப இறையே எனவிளித்துச் செய்த விண்ணப்பம் ஒன்று நற்சிந்தனை உரை நடைப்பகுதியிலேயே உள்ளது. அவ்விண்ணப்பத்தின் முற்பகுதியிலே உலகில் நிகழும் சாதி சமயப் போராட்டங்களைக் குறிப்பிட்டு மேல்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. 'இந்த வித்தியாசமான போராட்டங்கள் முன்னுமுள்ளன. நாதனமான காரியங்களல்ல; இவைதான் இந்தப் பிரகிருதியின் தோற்றங்கள்; எத்தனையோ முறைகளில் பெரிய பெரிய அவதாரங்கள் வந்து எவ்வளவோ வேலைகளைச் செய்தும் மீண்டும் இந்த உலகம் அப்படியே இருக்கிறது இது ஒரு பெரிய இரகசியம்' நாம் தேவ சந்நிதானத்தில் இருக்கிறோம். பிரகிருதியின் தோற்றங்களும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 'பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில் பகுதியினைப் போல் பசு பாசம் அநாதி

இவ்வுண்மையில் நிலைப்போர் வந்ததிலும் போனதிலும் மனம்வையார். வருபவை பற்றிய சங்கற்பங்களும் கொள்ளார். சங்கற்பவிகற்பங்களெனும் சித்த விகாரக் கலக்கங்கள் ஒழிய சிந்தைத் தெளிவு பிறக்கும். ஆதலால் எப்பவோ முடிந்ததெனும் பெரும் பெயர் சிந்தைத் தெளிவு தரும் திருமந்திரமாகும். 'எப்பவோ முடிவான தென்றெங்கட்குச் செப்புவாரவர் சிந்தை தெளிந்திட' என்பது சுவாமிகளது திருவாய்மொழி. தெளிந்த சிந்தை பாசத்தை விட்டுப் பதியிற் படியும். 'முடிந்த முடிபென்று முன்னின்று சொல்லப் படிந்த தென்னுள்ளம் பதியில்' எனச் சுவாமி பாடுவார். மனம் பதியிற் படிவதால் ஏகாந்தமோன நிலை வாய்க்கும் 'எப்பவோ, முடிந்ததடி தங்கமே தங்கம் ஏகாந்தமாயிரடி தங்கமே தங்கம்' என்பது சுவாமியின் அருள்வாக்கு.

இறைவனுக்கும் எமக்கும் உள்ள உறவு எப்பவோ முடிந்த காரியமாகும். இவ்வுறவு இன்று நேற்று வந்த உறவல்ல; என்று நீ அன்று நாம் என்றவாறு என்றுமுள்ள உறவு ஒழிக்க ஒழியாத உறவு

'அப்பா பரம சிவம்
அன்று தொட்டின்று மட்டும் அடியேனும் தேவாரும்
அத்துவிதமாயிருந்த வித்தைதனை யாராறிவார்'

என்றங்கு இறைவனோடு எமக்குள்ள உறவை அறியாமலறிந்து சுத்த அத்து வித சுகத்தில் பொருந்துவதே எப்பவோ முடிந்த காரியம் எனும் மகாவாக்கியத்தின் முடிந்த முடிபான பொருளாகும்.

நல்லூர் வீதியில்

இராகம் - பில்ஹரி
தாளம் - ருபகம்
பல்லவி
எந்நாளும் நல்லூரை வலம்வந்து வணங்கினால்
இடர்கள் எல்லாம் போமே.

அநுபல்லவி
அந்நாளில் ஆசான் அருந்தவம் செய்த இடம்
அதுவாத லாலே அதிசயம் மெத்த உண்டு (எந்நாளும்)

சரணங்கள்
வேதாந்த சித்தாந்தம் கற்றதனா லென்ன
வேடிக்கைக் கதைகள் பேசினா லென்ன
வீதியில் வந்தொருக்கால் விழுந்து கும்பிட்டால்
வில்லங்கம் எல்லாம் இல்லாமற் போமே (எந்நாளும்)

சத்தியம் பொறுமை சாந்தம் அடக்கம்
நித்தியா நித்தியந் தெரியும் நிபுணர்
பத்தியெய் உத்தமர் பரவும் நல்லூரில்
நித்தியம் வந்துபார்த்தால் முத்திநிச் சயமே (எந்நாளும்)

திருமூலர் அருளிய நடைமுறை வாழ்க்கைத் தத்துவம்

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

சாதாரண மக்கள்தான், மக்கட் கூட்டத்தினருள் மிக்க பெரும்பான்மையினர். கற்றவர், அறிவுடையோர், ஞானிகள் எனக் கருதப்படுவோர், பண்டு தொட்டு இன்றுவரை மிகமிகச் சொற்ப தொகையினராகவே இருந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள், சிறிய தொகையினராக இருந்த போதிலும், சாதாரண உலகமாந்தர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி, அவர்களின் உய்விற்கு வழிகாட்டியவர்கள் ஆவர்.

மாந்தர்களின் உய்வு என்று கொள்ளப்படுவது எதனை என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உய்வு, ஈடேற்றம், வளர்ச்சி, முன்னேற்றம், உயர்வு என்று கூறப்படும் சொற்கள் ஒரே கருத்தைத்தான் தெரிவிக்கின்றனவா, அல்லது அவை உணர்த்தும் கருத்துக்களின் எல்லைகளில் சிறுசிறு வேறுபாடுகள் உள்ளனவா? என்பதையும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம். மாந்தர்களின் உய்வு என்பது சமய — ஆத்மீகத்துறை சார்ந்ததா அல்லது சமூக-பொருளாதார-உலகியல்துறை நோக்கியதா அல்லது இருதிறைகளையும் உள்ளடக்கியதா என்பதும் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, மாந்தர்களின் உய்விற்கு வழிகாட்டிய அறிஞர் பெருமக்கள், மேற்கொண்ட வழிமுறைகள் யாவை? அவர்கள் அறிவை எங்கிருந்து எவ்வாறு பெற்றுக் கொண்டனர்? அவையாவும் நடைமுறைச் சாத்தியமானவையா? போன்ற வினாக்களுக்கு விடை காணல் அவசியம்.

மேலும், பல்வேறு அறிஞர்கள், கூறும் கருத்துக்களில் காட்டும் நெறிமுறைகளில் முரண்படுகின்றனர். அதனால் தத்துவங்கள் பல்வேறுபட்டனவாகின. கோட்பாடுகளும் அவ்வாறே பல்கிப் பெருகின.

தத்துவங்கள், மெய்ஞ்ஞானம்; உண்மை ஒன்றே, அப்படியானால் முரண்பாடுகள் ஏன்? கற்றோர் மத்தியில், அறிவுடையோர் மத்தியில், உண்மை தொடர்பாகக் குழப்பங்கள் நிலவும் நிலையில், சாதாரண உலகமாந்தர் நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளமுடியும். குருடனுக்குக் குருடன் கோல்பிடிக்கும் நிலைதானோ இங்கும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தான் கூறுவது தான் உண்மை; மற்றையவர்கள் கூறுவன யாவும் உண்மைக்குப் புறம்பானவை என்பதாலோ, தமது தத்துவஞானம் தான் மெய்ஞ்ஞானம், ஏனையவை எல்லாம் அஞ்ஞானம் என்று கூறுவதாலோ உண்மை தெளியப் போவதில்லை. மாறாக அறிஞர்களிடையேயும் சரி, ஏனைய உலகமாந்தர்களிடையேயும் சரி, இவைபற்றிய குழப்பங்களே ஏற்பட்டன. உண்மை ஒன்று என்பதற்குப் பதிலாக; உண்மைகள் பல என்னும் நிலை ஏற்பட்டது. கடவுள் ஒன்று என்பதற்குப் பதிலாகக் கடவுளர் பலர் என்றாயிற்று. மக்கள் மிரளாமல் வேறென்செய்வர். எது உண்மை, எது பொய்; எது சரி, எது பிழை என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் மக்கள் சிரமப்படலாயினர்.

ஓர் ஆசிரியர், தன்னால் ஆற்ற இயலாத ஒரு கருமத்தை, மாணவர்கள் ஆற்ற வேண்டுமென்று கூறுவது தகாத ஒன்று. அவ்வாறே, உலகமாந்தர்களின் உய்விற்கு உபதேசம் செய்பவர்களும், தத்துவங்களை வழங்குபவர்களும், அவ் உபதேசங்களும் தத்துவங்களும் வாழ்வில் செயற்படுத்தப்படக் கூடியனவா என்பதை முன்னதாகவே நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது என்பர். அவ்வாறே தத்துவங்களும், கோட்பாடுகளும் ஏட்டளவிலும், போதனையுடனும் மாத்திரம் நின்றுவிடின், அவை அறிவிற்கு விருந்து, தருக்கிப்பதற்கு நல்ல பொருள் ஆக இருக்குமே தவிர, மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு உதவுவனவாகவோ, மக்களால் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கக் கூடியனவாகவோ அமைய மாட்டா.

தத்துவங்கள் செயற்பாடாக வேண்டும். அவை மக்களால் பின்பற்றப்பட வேண்டும். மக்கள் கற்று, கற்றாங்கு ஒழுக வேண்டும். தத்துவங்கள் செயற்பாடாகும் போது பெற்ற புதிய அனுபவங்கள், அத்தத்துவங்களை மேலும் வளம்படுத்த உதவ வேண்டும். கழிக்கப்பட வேண்டியன கழிதலும், புருத்தப்பட வேண்டியன புருதலும் வருவன.

தத்துவங்களுள் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து நிற்பனவும் உண்டு. அவை என்றும் வாழ்ந்தன்மையன. எனவே பேணப்படுதல் அவசியம். எவ்வாறாயினும், தத்துவம் என்றும் வாழ்ந்தன்மை பெறுவது, மக்களிடையே அது வாழும் போதுதான். மக்களிடையே அத்தத்துவம் வாழுதல் என்பது, மக்களால், தத்துவம், வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தலால் ஆகும். அதனால் உலகமாந்தர்கள் உய்வுபெறுகின்றனர். அவர்கள் எந்த அளவிற்கு அல்லது எந்த மேலெல்லை வரை, உய்வு அல்லது உயர்வு பெறுகின்றனர் எனில், அம்மக்கள் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை, — நல்லனவற்றை, அறம் சார்ந்தனவற்றை, — வாழ்க்கையில் எந்த அளவிற்கு ஏற்று, கடைப்பிடித்து ஒழுகுகின்றனரோ, அந்த அளவிற்கு அவர்கள் உய்வு பெறுகின்றனர்.

மனித நல்வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக நிற்பவை தத்துவங்கள். அவை வாழ்க்கையில் மக்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்படக் கூடியனவாக அமைதல் வேண்டும். அவை மக்களிடையே குழப்பத்தை விளைவிக்காதனவாயும், அவற்றைச் செயற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய மக்களின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான், தத்துவங்கள் வரட்டுத்தன்மை நீங்கப் பெற்றனவாய், வளம்பெறும். வளம்பெற்று, உயிர்ப்புடன் என்றென்றும் வாழ்ந்தன்மையனவாய் விளங்கும்.

இந்த வகையில், திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம், தத்துவக் கருவூலமாகவும், அதேவேளை மக்களால் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுகக் கூடியதாகவும் விளங்குகின்றது. பன்னிரு திருமுறைகளுள்ளும் தமிழ் மந்திரம் என அழைக்கப் பெறும் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது. மந்திரம் என்பது, "நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளர்ந்த மறை மொழியாகும்" எனப் பெரியோர் கூறுவர். நிறைமொழி மாந்தராகிய ஞானிகள், அறிவர்கள், முனிவர்கள் என்போர் உள்ளுணர்வினால், உள்ளார்ந்து கிளம்பும் ஒசையிலிருந்து, உணர்ந்து கொண்டவற்றை ஒலிவடிவும், வரிவடிவும் கொண்ட மொழிகளாக வெளிப்படுத்துவர். உலகத்தவர் அவற்றைக்கேட்டு உய்வு பெறச் செய்தலே இதன் நோக்கம். இவ்வாறு திருமூலர் நந்தி அருள்பெற்று, மூவாயிரம் மந்திரங்களை அருளிச் செய்தார். இவற்றை ஒதி உணர்ந்து, வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவோமானால், இவ்வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்களாவோம். சமுதாயத்தில், ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும்; அமைதியும், சாந்தியும் நிலைபெறும். இவை மக்களில் நிலைபெற்றுவிட்டால், இவ்வுலகில் இன்பமே; எந்நாளும் துன்பமில்லை என்ற அதி அற்புத நிலையை அடைந்தவராவர். அவை இம்மையில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நற்பேறுகள். சைவநெறி இம்மை வாழ்விற்கும், மறுமைக்கும் வழிகாட்டுவது. இம்மையில் செம்மை வாழ்வு வாழ்பவர்கள், மறுமையிலும் தெய்வீகநிலையை எய்தி, பேரானந்தப் பெருவாழ்வினை வாழ்வார்கள் என்பது சைவத்தின் முடிபு. மாறாக இம்மை வாழ்வு, சீர்கெட்டு நெறிதவறியதாகிவிட்டால் மறுமையில் முத்தியின்பம் எய்துவது இயலாத ஒன்றாகிவிடும். அத்தகையோர், இம்மையிலும் மறுமையிலும் துன்பத்திலேயே சமூல வேண்டியவர்கள் ஆவர். எனவேதான், சைவநெறியை, வாழ்க்கை நெறியாகவும் அமைத்தனர். இவ்வுலக வாழ்க்கையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவில்லை. அவ்வாறு இம்மை வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தம் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் உதாசீனம் செய்துவிட்டு மறுமையில் மரணமிலாப் பெருவாழ்விற்கு ஆயத்தம் செய்யமுடியாது. சைவத்தில் அதற்கு இடமில்லை. இவ்வுண்மைகளைத் திருமந்திரத்தில் காணமுடிகின்றது.

கையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவில்லை. அவ்வாறு இம்மை வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தம் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் உதாசீனம் செய்துவிட்டு மறுமையில் மரணமிலாப் பெருவாழ்விற்கு ஆயத்தம் செய்யமுடியாது. சைவத்தில் அதற்கு இடமில்லை. இவ்வுண்மைகளைத் திருமந்திரத்தில் காணமுடிகின்றது.

திருமந்திரத்தின் தலைமைக் கருத்து, — பிழிந்த சாரம் — அன்பு ஆகும். அன்பு தான் சிவம். சிவம் தான் அன்பு. இம்மை வாழ்வில், சிவத்தை அன்பாக, அன்பு வடிவில் காண்கிறோம். மறுமையில் அன்பினைச் சிவமாகக் காண்கிறோம். இம்மையில் அன்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழாதவர், மறுமையில் சிவத்தை அடைய முடியாது. இம்மையில் அன்புநெறி நின்று அன்புவாழ்க்கை வாழ்பவர்கள், சைவநெறி நின்று சிவவாழ்க்கை வாழ்கின்றனர் என்பதுதான் பொருள்.

இனி இத் திருமந்திரத்தை நோக்குங்கள்:

"அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப் பாரே.

அன்பே சிவம். எனவே, அன்பு சம்பந்தப்பட்டவர்களே சிவசம்பந்தப்பட்டவர்கள். அன்பினை வாழ்க்கையில் பரிவர்த்தனை செய்பவர்களே சைவர்கள். அன்பினை வாழ்க்கைத் தத்துவமாக ஏற்று அன்புவழி நிற்பவர்களே சைவ சமயத்தவர்கள். எனவே, அன்பு நெறிதான், சைவநெறி சிவநெறி என்று கூறும் இத்திருமூலர் வாக்கு எத்துணை தெளிவானது, உறுதியானது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அன்பில்லாதவர்க்கு, இப்பிறவியில் அமைதியோ நிம்மதியோ கிட்டாது. அவர்களால் இன்பத்தை வாழ்வில் காணமுடியாது. அன்பிலார்க்கு இவ்வுலகம் மாத்திரமாவது இல்லை? அவ்வுலகமும் இல்லை என்கிறார் திருமூலர். இப்பிறவியின் பயன், கடவுளை வணங்கி, முத்தியின்பம் பெறுதலே ஆகும். கடவுளை வணங்குதல் என்பது எல்லோர் மாட்டும் அன்பினைச் செலுத்துவது என்பதேயாகும். அவ்வாறு அன்புடையோராக இருத்தல் எல்லோருக்கும் இயலக்கூடியதும். இலகுவானதும் ஆகும். அதற்கென இடம், பொருள், ஏவல் எதுவும் தேவையில்லை. ஏழையாயினும், செல்வந்தனாகிலும், அறிஞனாகிலும், பாமரனாகிலும் சிவத்தவத்தை அதாவது அன்புத் தத்துவத்தைச் செயற்படுத்தமுடியும். அன்பு நெறிதான் பழந்தமிழர் வாழ்க்கைநெறியுமாகும்.

"என்பே விறகாய் இறைச்சி அறுத்திட்டுப்

பொன்போற் கனலில் பொரிய வறுக்கினும்

அன்போடுருகி அகம் குழைவார்க்கன்றி

என்பொன் மணியினை எய்த வொண்ணாதே."

இத்திருமந்திரம், அன்பில்லாதவர் இறைவனை அடையமுடியாது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. திருமூலர் திருமந்திரம் அன்பினைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ளது. அந்தக் தூய அன்புதான் சிவம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

நடைமுறைக்கேற்ற வாழ்க்கைத் தத்துவமாகத் தரப்பட்டுள்ள இன்னொரு மந்திரத்தைப் பார்ப்போம்.

"யாவார்க்கு மாம் இறைவற் கொரு பச்சிலை

யாவார்க்கு மாம் பசு வுக்கொரு வாயுறை

யாவார்க்கு மாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி

யாவார்க்கு மாம் பிறர்க் கின்னுரை தானே."

இவ்வுலகிலுள்ள சகலரும், நல்வாழ்வு பெற, இறைவனுக்கு ஒரு பச்சிலையை சார்த்தி வழிபடுங்கள்.

இப்பூமியில் உள்ள அனைவரினதும் நல்வாழ்விற்காக, பசு ஒன்றிற்கு ஒரு பிடி புல்லை அது உண்பதற்காகக் கொடுங்கள்.

இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா உயிரினங்களினதும் நன்மையின் பொருட்டு, உணவு உண்ணும் போது, அதில் ஒரு கவளம் உணவினைப் பிறருக்கு ஈய்ந்து, அதன்பின் உண்ணுங்கள்

சகல சீவராசிகளின் நல்வாழ்விற்காக, எல்லோருடனும் இனிய பண்பான வார்த்தைகளையே எப்பொழுதும் பேசுங்கள். அன்பான வார்த்தைகள் தான் இனிய பண்பான வார்த்தைகள்.

இவையனைத்துமே மக்கட் பிறவியெடுத்த ஒவ்வொருவராலும் மேற்கொள்ளப்படக் கூடியவை. இவை தவறும், தானமும் ஆகக் கொள்ளப்படுபவை. இவற்றைத் தவறாது கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவர்கள் வேறு தவமோ, தானமோ செய்ய வேண்டியதில்லை.

இறைவற்கொரு பச்சிலை சார்த்துதல், பசுவுக்கொரு வாயுறை நல்குதல், உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி வழங்குதல், எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பேசிப் பண்பாகப் பழகுதல், என்பன எல்லோருக்கும் நடைமுறையிற் செய்யக்கூடியன. இவையனைத்தையும் செய்ய முடியாதவர்கள், இவற்றுள் இரண்டையோ, ஒன்றையோ தன்னும் செய்யினும், மேம்பாடான செயலாக கொள்ளப்படும். அந்த அளவிற்கு நெகிழ்ச்சியும் உள்ளதாக விளங்குகின்றது.

இவ்வுலகில் ஏற்படுகின்ற தொல்லைகள், குழப்பங்கள் அமைதியின்மை அனைத்திற்கும் உரிய காரணத்தைத் திருமூலர் அன்றே சொல்லிவைத்தார். ஆனால் நாமோ, இன்றும் அவற்றிற்குரிய காரணிகளைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆயினும் கண்டுபிடித்தபாடில்லை.

இந்த உலகமாந்தர்கள் நடுவுநிலைமையில் இருந்து தவறிவிட்டனர். ஒரு பக்கம் சாரும் தன்மை மேலாட்சி செலுத்துகின்றது. அதனால் நீதியினை விலக்கிவிட்டனர். விளைவுகள், நிலைதடுமாறல், சமநிலை இழப்பு, சரி பிழை தெரியாமை என்பன வாம். அதனாலே உலகில் குழப்பங்கள், தொல்லைகள், அனர்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன.

"நடுவு நிலலாது இவ்வுலகம் சரிந்து

கெடுகின்றது....."

என்பது திருமூலர் திருமந்திரம். நடைமுறை வாழ்க்கைத் தத்துவமாக இம்மந்திரத்தைப் பார்க்கும் போது, மக்கள் நடுவுநிலை நின்று தம்கருமங்களை ஆற்றுவாராயின் அமைதி, சாந்தி, இன்பம் என்பன இவ்வுலகில் வரண்டுவிடாது. வளம்பெற்று ஓங்கும் என்ற உறுதி தொனிக்கிறது. இது வெளிப்படைப் பொருள். இதற்குத் தத்துவ உட்பொருளும் உண்டு.

திருமூலர், இவ்வுலகமாந்தரின் நல்வாழ்க்கைக்குரிய, நடைமுறைச் சாத்தியமான, வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை திருமந்திரங்களாக அருளியுள்ளார். அவற்றை ஒதி உணர்ந்து, வாழ்வின் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, இவ் வையத்தை வாழ்த்தகுந்த இடமாக மலரச் செய்வோமாக.

இந்து சமயத்தில் கடவுட் கோட்பாடு

செல்வி கை. கலைவாணி, மட்டக்களப்பு

இந்து மதத்திலே பல்வேறு கோட்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய கோட்பாடுகளெல்லாம் இந்து சமயத்தையும், இந்துப் பண்பாட்டையும் வளம்படுத்தியுள்ளது. இந்து சமயத்திலே மிக முக்கியமானதொரு கோட்பாடாக விளங்குவது கடவுட் கோட்பாடு ஆகும். இந்தக் கடவுட் கோட்பாடுபற்றி அறிஞர் மட்டத்திலே பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்பட்ட பொழுதிலும் இந்து தர்மத்தை பொறுத்தமட்டில் ஓர் இறைக் கோட்பாடு தான் அடித்தளமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது வெளிப்படையாகும். மனித நாகரிக வரலாற்றிலே ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு கடவுட் கோட்பாடும், அவை பற்றிய சிந்தனைகளும் இருப்பதனை நாம் காண்கிறோம். கிறிஸ்தவ மதம், இஸ்லாமிய மதம், பௌத்த மதம் ஆகிய மதங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுடைய கடவுள் பற்றிய சிந்தனையானது சற்று வித்தியாசமானது. கிறிஸ்தவ மதத்தை நோக்குகின்ற போது யேசுநாதரும், அவருடைய அன்னை மேரியும் கூடத்தெய்வமாக வணங்கப்படுகின்ற தன்மையினை நாம் காணுகிறோம். அவர்களுடைய பைபிள் என்ற சமட ஏட்டின் பிரகாரம் “நான் கடவுளின் மைந்தன்” (“I am the son of the God”) என்று சொல்லப்படுகின்றது. இஸ்லாமிய மதத்தை பொறுத்த மட்டிலே எல்லாவற்றிலும் கடவுள் தான் பெரியவர். முகமது நபி அவரால் அனுப்பப்பட்ட தூதர் என்று குர்-ஆன் தெரிவிக்கின்றது.

“இலாஹிலாஹா இல்லல் லாஹா
முகமது ரசூல் இல்லல் லாஹா”

என்பது குர்-ஆனிலே வருகின்ற வசனம் ஆகும்.

பௌத்த மதத்தைப் பொறுத்தமட்டில் உண்மையான பௌத்தமதத்தில் கடவுட் கோட்பாடு இல்லையென்று கூறலாம். இந்த மதங்கள் கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த போதும் கூட இன்றைய கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, பௌத்த மதங்களிலே கடவுள் வழிபாடு இடம்பெற்று விளங்குவதை நாம் காண்கிறோம்.

இந்து மதத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே பல்லிறைக் கொள்கை அல்லது பல தெய்வவாதம் காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் அதனுடைய அடிப்படையாக அமைந்து விளங்குவது ஒரு கடவுட் கோட்பாடேயாகும். இதனை இந்து சமயத்திருநூல்களிலே நாம் ஆங்காங்கே காணமுடியும். ஆரியரின் ஆதி ஏடாகச் சொல்லப்படுகின்ற ரிக்வேதத்திலே (இருக்குவேதத்திலே) மெய்யறிவாளர்கள் பல பெயரிட்டு அழைத்தாலும் மெய்ப்பொருள் ஒன்றே என்ற கருத்தோடு கூடிய இறை வாக்கியம் இடம்பெற்று இருப்பதனை நாம் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. இதனை இருக்குவேதம் “ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இதுதான் இந்துக் கடவுட் கோட்பாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் மிகவும் அடிப்படையான ஒரு கருத்தாகும். இந்தக் கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகள் மனித சமுதாயத்திலே பல நோக்கங்கள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம். ஆரம்பத்திலே வாழ்ந்த பழங்குடி மனிதன் இயற்கைப் பொருட்களைக் கண்டு பயந்து, அதற்குப் பணிந்து, அதனாலே அந்த இயற்கைப் பொருட்களுக்கு அஞ்சியும், கெஞ்சியும் இறைவழிபாட்டினை மேற்கொண்டிருக்கலாம். ஒருவகையில் கூறுவதானால் ஆரம்ப காலத்தில் அச்சத்தின் அடிப்படையிலேதான் கடவுள் பற்றிய சிந்தனை மனித மனங்களில் தோன்றி இருக்கலாம். மறுபக்கத்தில் இயற்கை அழகே இறை அழகு என்ற உணர்விலும், அன்பின் அடிப்படையிலும் இறை பற்றிய சிந்தனை அவன் உள்ளத்தில் தோன்றியிருக்குமென எதிர்பார்க்கலாம். ஆரம்பகால கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகளை நாம் நோக்குகின்ற பொழுது இயற்கையிலே இறைவனைக் காண்கின்றவர்களாகவும், மறுபக்கத்திலே இறைவனில் இயற்கையைப் பார்க்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுவதனை நாம் காண்கிறோம். வேதகாலக் கடவுட் கோட்பாடு பற்றி ஆராய்ந்த மாக்ஸ் முல்லர் (Max Mullar) போன்ற அறிஞர்கள் இருக்கு வேதத்திற்காணப்படுகின்ற கடவுட் கோட்பாட்டினை கேனோ தீசம் (Kenothiesam) அல்லது கதனோதீசம் (Kathanothiesam) என வர்ணிக்கின்றார்கள். இதன் பொருள் தற்காலிக ஒரு கடவுட் கோட்பாடு என்பதாகும்.

கடவுள் பற்றிய சிந்தனையினை நாம் அவதானிக்கின்ற போது இயற்கையை இயற்கையாக வணங்கிய தன்மையை நாம் பார்க்கிறோம். உதாரணமாக சூரியனை சூரியனாகவே வணங்கினார்கள், சந்திரனை சந்திரனாகவே வணங்கினார்கள், காற்றை காற்றாகவே வணங்கினார்கள். இதற்கடுத்த நிலையில் சூரியனை சூரியக்கடவுளாகவும், சந்திரனை சந்திரக் கடவுளாகவும், காற்றை காற்றுக் கடவுளாகவும் வணங்கினார்கள். இதற்கு அடுத்தபடி இவைதான் தற்காலிக ஒரு கடவுட் கோட்பாடாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். இதனுடைய அடுத்தவடிவம் ஒரு கடவுட் கோட்பாட்டையும் இறுதியாக ஒருமைக் கோட்பாட்டுக்கு நாம் செல்வது

னையும் காணலாம். இந்த ஒருமை வாதந்தான் உபநிடதங்களிலே மிகப் பிரதான இடத்தினைப் பெறுகின்றது. ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன்று என்ற ஒரு நிலை உபநிடத காலத்திலே கூறப்படுவதனை நாம் அவதானிக்கலாம். தத் த்வம் அஸி (தத்துவமசி) அது நீயாக இருக்கிறாய் என்பதாகும்.

உபநிடதங்களிலே கடவுட்கோட்பாடு பற்றி நோக்குகின்ற பொழுது அங்கே பிரம்மம் என்ற ஒன்றே உண்மை அதுவே யாவற்றிற்கும் மேலானதொன்று என விபரிக்கப்படுகின்றது. எல்லாம் பிரம்மம் எனத்தக்க வகையில் சர்வம் பிரம்மம் என உபநிடதங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதிகாச புராணங்களிலே இந்து மதக் கடவுட் கோட்பாடு பற்றி நோக்குகின்ற பொழுது அங்கே கடவுட் கோட்பாட்டின் ஒரு நிலைவிரி காலத்தினை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இருக்கு வேதத்திலே பிரதான இடத்தினைப் பெற்ற இந்திரன், வருணன், அக் கினி போன்ற தெய்வங்கள் இதிகாச புராண காலத்திலே அட்டதிக்குப் பாலகர்களாக மாற்றம் பெறுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்தோடு இருக்கு வேதத்திலே மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்த உருத்திரன், விஷ்ணு போன்ற தெய்வங்கள் இதிகாச, புராண காலத்திலே மிக உயரிய நிலையினை அடைவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இத்தகைய ஒரு நிலை கடவுட் கோட்பாட்டு வளர்ச்சியினை அவதானிக்கின்றபோது கடவுள் பற்றிய சிந்தனை கூட காலத்திற்குக் காலம் மாற்றமடைந்து சென்றிருக்க வேண்டுமென எண்ணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. உபநிடதங்களிலே கடவுளை வர்ணிக்கின்ற போது அவை நேரடியாகவும் அமைகின்றன, மறைமுகமாகவும் அமைகின்றன. நேதி நேதி என்றவகையிலே (இது அல்ல இது அல்ல) தெய்வக் கோட்பாடு விளங்கப்படுவதனை உபநிடத இலக்கியங்களிலே காண்கிறோம். இத்தகைய போக்கு பிற்காலத்தில் எழுந்த தேவார திருவாசங்களிலும், ஆழ்வாருடைய பாசரங்களிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

வட இந்திய சமய வரலாற்றில் முதன்மையாக விளங்கிய தெய்வங்கள் பிற்காலத்தில் தாழ்ந்த நிலையினை அடைந்தபோதும் தென் இந்திய சமய வரலாற்றினை நோக்குகின்ற போது பழந்தமிழ் நூல்களை ஆதாரமாகப் பார்க்கின்ற போது சங்க காலத்திலே இந்திர வணக்கம் இடம்பெற்று இருந்ததனை அறிய முடிகின்றது. சங்கமருவிய கால இலக்கியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தின்படி அக்காலத்தில் இந்திரனுக்கு மட்டுமல்ல அவனுடைய ஆயுதத்திற்கும் கூட கோயில் கட்டி வழிபட்ட பாங்கினை நாம் அவதானிக்கலாம். இந்த வகையில் கடவுட் கோட்பாடானது பண்டைக் காலம் முதல் ஒரு வகையான மாற்றங்களை அடைந்து வருவதனை அவதானிக்கலாம்.

இந்து தத்துவ சிந்தனைகளை நோக்குகின்ற பொழுது சாங்கியம் போன்ற ஆரம்ப தத்துவப் பிரிவுகளிலே கடவுள் பற்றிய கரு அல்லது சிந்தனை காணப்படாதது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இந்து சமய நெறிகள் என்ற வகையில் பல்வேறு பிரிவுகள் காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் சைவம், சாக்தம், வைணவம், காணபாத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் என்ற ஆறு மதங்களுக்கும் முறையே சிவன், சக்தி, விஷ்ணு, கணபதி, முருகன், சூரியன் ஆகிய தெய்வங்களை முழுமுதலாகக் கொண்டு வழிபாடுகள் நடந்து வருவதனை நாம் அவதானிக்கின்றோம்.

அவைதீக சமயங்கள் எனப்படுகின்ற சமணம், பௌத்தம், உலகாயுதம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் இவைகளில் வருகின்ற சிந்தனை பல இந்துக் கடவுட் கோட்பாட்டோடு பொருந்தாதவையாகக் காணப்படுகின்றன. உலகாயுதம் என்ற மதப்பிரிவிலே கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகள் கூறப்படவில்லை. அது கடவுள் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் “கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்” என்ற கொள்கையுடையவர்கள். இதனால் அவர்கள் கண்ணாலே காணமுடியாத இறைவன் என்ற ஒருவன் இருப்பதனை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. சமண மதத்திலே அருகன் என்ற தெய்வம் வழிபடப்படுகின்றது. இக்கடவுளுக்கும் யோகநிலையில் விளங்கும் இந்துக் கடவுளுக்கும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இதனாலேயே சிந்து வெளியில் காணப்பட்ட ஒரு யோக வடிவத்தினை சைவர்கள் தம்முடையது என்றும், சமணர்கள் தம்முடையது என்றும் கூறமுற்படுகின்றனர். சூனியவாதம் பேசுகின்ற உண்மையான பௌத்த மதத்திலும் கடவுள் இல்லை.

இவ்வாறாக நோக்குகின்ற போது உலகளாவிய ரீதியில் கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகள் காணப்படுகின்றதென்பதும் ஓர் இறைக் கொள்கைதான் அனைத்து மதங்களுக்கும் அடிப்படையென்பதும் இந்து மதத்திற்கும் “ஏகம் சத்” என்ற ஒருமைக் கோட்பாடே உள்ளொளியாக காணப்படுகின்றதென்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

இந்து உலகில் பெண்கள் விதவைகள் பற்றி ஓர் கண்ணோட்டம்

மதங்களில் மிகப் பழமையானது இந்து மதம். சனாதன தர்மமென்று அழைக்கப்படும் இந்துமதம் ஓர் உன்னதமான மதமாக விளங்குவதற்கு இதில் காணப்படும் கட்டுப்பாடுகளும் மதச்சடங்குகளும் காரணமாக விளங்குகின்றது. இந்து சமயத்தில் நாம் விதவைகளின் நிலையினை நோக்கு முன் பெண்களை இது எந்த நிலையில் வைத்து இருந்ததென நோக்குதல் வேண்டும்.

இந்து சமயத்தில் பெண்கள் ஓர் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துக் கணிக்கப்பட்டனர். தாய் வழிபாடு மிக முக்கியமாக அக்காலத்தில் இருந்தது. இன்றும் இருக்கின்றது. இந்துக்களின் பழைய கால முத்திரைகள், கல்வெட்டுக்கள், இலச்சினைகள் என்பன பெண் தெய்வ வழிபாட்டை முக்கியப்படுத்துவதைக் காண முடிகின்றது. இதிலிருந்து பெண்ணுக்கு அக்காலச் சமுதாயம் அளித்த முக்கியத்துவத்தை நாம் உணர முடிகின்றது.

இந்து இலக்கியங்களிலே ஆண், பெண் சமத்துவம் காணப்படுகின்றது. "சதிபதி", "பதி பத்தினி" என்ற வாசகங்களிலிருந்து ஆணும் பெண்ணும் சமம், ஒன்று இல்லாமல் மற்றையது இல்லை என்ற வகையில் ஆணுக்குச் சமமாக பெண்கள் உள்ளதைத் தெளிவாக அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அதோடு இந்துசமயம் போதிக்கும் அர்த்தநாரீசுவரர் வடிவம் கூட ஆணும், பெண்ணும் சமமே என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இவ்வகையில் இந்து சமயம் ஓர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் போது மதத்தின் பெயரால் பல தவறான கருத்துக்களை வெளியிடுவது ஏற்கமுடியாத ஒன்றாகும். இந்து சமயப் புராணங்களிலோ, வேத ஆக மங்களிலோ, உபநிடதங்களிலோ விதவைப் பெண்கள் ஆனவர்கள் மறுமணம் செய்யக் கூடாது என்று கூறப்படவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது இந்துமதம் கூறுகிறது விதவைகளை மறுமணம் செய்யக் கூடாதென்ற தவறான கொள்கைகளைப் பரப்புவது எமது மதத்திற்கே இழுக்காகும்.

மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் பெண்கள் சிறுவயதில் பெற்றோராலும், இளவயதில் கணவனாலும், முதுமையில் பிள்ளைகளாலும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. இது இயற்கைச் சமூகம் விதித்த கட்டுப்பாடுகளே அன்றி இதனை சமயம் போதிக்கவில்லை.

சிலப்பதிகாரமானது எந்த ஒரு பெண்ணை இன்னொருத்தியின் கணவன் நினைத்தாலும் அந்தப் பெண்ணானவள் திருமணம் செய்யக் கூடாதென்று கூறுகின்றது. இது நியாயமான செயலா? வீதியால் போகும் பெண்ணை ஒருவன் பார்த்து என்ன அழகானவள் என்று நினைத்துவிட்டால் அதற்கு அப்பெண்ணை பொறுப்பாளி? சிலப்பதிகாரக் கோட்பாட்டை உடைப்பதாக திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் அமைகின்றது.

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யுமகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை"

என்ற குறளின்படி ஒரு தலைவனானவன் பெண்ணை மதில் கொண்ட இடத்தில் பூட்டிப் பாதுகாப்பதை விட அப்பெண்ணானவள் தன்னைத் தானே காப்பதே சிறந்த காப்பாகும் என்று கூறுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தின்படி பெண்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள், வெளியில் செல்லக் கூடாதவர்கள் வீட்டில் அடைந்து வாழ வேண்டியவர்கள் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் திருக்குறளானது பெண்கள் பிறரால் பாதுகாக்கப்படுவதை விட அவள் தன்னைத் தானே காத்தல் சாலச் சிறந்ததென்ற கருத்தை வழங்குகின்றது.

இவைகளை கொண்டு பாலிய விவாகம் ஏன் இடம்பெற்றது என நோக்கினால் ஓர் ஆணானவன் வளர்ந்தபின் தவறு செய்தால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனால் பெண் தவறு செய்தால் அவள் உடலமைப்பு அதனை வெளிப்படுத்திவிடும். ஏனெனில் தாய்மையடையும் பண்பு பெண்களுக்கே காணப்படுவதால் ஆகும். இதனால் சிறுவயதில் விவாகம் செய்து வைத்துவிட்டால் அவள் பெரிய வளானதும் அவள் செய்கின்ற பிழைகளுக்கு கணவனே காரணமாக அமைவான் என்ற நோக்கில் இப்பாலிய விவாகம் முன்னர் இடம்பெற்றது.

இவ்வாறு பாலிய விவாகம் செய்த பெண் பருவமடையும் முன் கணவன் இறந்துவிட்டால், இப்பெண் பருவமடைந்த நாள் முதலாய் கைமை நோன்பு நோற்க வேண்டும். உப்பில்லாத உணவை உண்ண வேண்டும் மன்தரையில் படுத்துறங்க வேண்டும். வெளியில் வரக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு காணப்பட்டது.

இந்த வழமை ஏற்கக் கூடியதொன்றல்ல. தன்கணவன் இன்னான் என்று அறியும் முன்பே விதவையாகிய பெண்ணை பெற்றோர் இவ்வாறு கொடுமைப்படுத்துவது பரிதாபகரமானது. இவர்கள் சமூகத்திற்குப் பயந்து இவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்றால் தாங்களும் சமூகத்தின் ஓர் அங்கத்தவர் என்பதை நினைத்து ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தம் விதவை மகளுக்கு மறுவாழ்வு ஒன்றை ஏற்படுத்தும் போது சமூகச் சீர்கேடானது தானாகவே அழிந்து விடும். இங்கு சமயம் தான் இப்படிக்கூறுகிறது என்று சமயத்தின் மேல் பழியைப் போட்டுவிட்டு நாம் தப்புகின்ற செயல் தவிர்க்கப்பட்டுவிடும்.

பழைய சமூகங்களில் ஆண்கள் மனைவியை இழந்துவிட்டால் மறுமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருந்தது. ஏனெனில் புரோகிதங்கள் எக்காரியம் செய்யினும் மனைவி அருகில் இருக்கவே செய்ய வேண்டும் என்ற மூலையின் காரணமாக அவர்கள் மறுமணம் செய்யவில்லை. ஆனால் இந்து சமய ஸ்ருமிதிகளோ, புராணங்களோ பெண்கள் மறுமணம் செய்யக்கூடா தென்று கூறவில்லை.

முன்னர் பெண்கள் கல்வி கற்பது குறைவு. ஆனால் முற்காலப் பெண்கள் கல்வியறிவு அற்றவர்களென்று கூறிவிடமுடியாது. ரிஷிபத்தினிகள், அசமக லிர், புவவர்கள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியதுடன் வீரத்திலும் ஶ்ரீந்து விளங்கியுள்ளனர். ஆனால் பெண்கள் ஒழுக்கத்தில் ஒம்பப்பட்டதன் காரணமாகவும், கணவன் தான் தனக்கு உணவு வழங்க வேண்டியவன் என்ற நிலையிலும் பேசாமடந்தையாக இருந்து வந்துள்ளனர். பண்ணையார் முதலியார்கள் போன்றோர் மனைவி இருக்கும் போதே வேறு மணம் செய்வதும் வழமையாகக் காணப்பட்டது. இதன்மூலம் ஆணாதிக்க நிலை காணப்பட்டதை அவதாரிக்க முடிகின்றது. ஆனால் சமயமானது இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கவில்லை. சமூகமே அதிலும் ஆண்சமூகமே தனக்கேற்றபடி கொள்கைகளை வகுத்தது, சட்டங்களை இயற்றியது. பின் சமயத்தின் மேல் பழிகளைப் போடுகின்றது.

இந்து மதமானது ஏனைய மதங்களில் உள்ள குறைகளைக் கூறுவதோ, தாக்குவதோ இல்லை. ஆனால் ஏனைய மதங்கள் இந்து மதத்தை தாக்குவதன் மூலம் தாம் வளர முற்படுகின்றன. இந்து மதம் தான் விதவைகள் மறுமணத்தை எதிர்க்கின்றது என்று கூறுபவர்கள், இந்து ஆண்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட திருமணங்கள் செய்துள்ளனர் என்று எடுத்துக் கூறுபவர்கள் முஸ்லீம் மதத்தில் ஆண்கள் பல பெண்களை திருமணம் செய்கின்ற நிலையினை ஏன் எடுத்துப் பார்ப்பதில்லை.

உண்மையில் எந்த மதங்களிலும் விதவைகள் மறுமண எதிர்ப்பு கிடையாது. அவ்வச் சமூக மக்கள் தமது காலச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப ஏற்படுத்திக் கொண்ட கொள்கைகளாகவே இவை காணப்படுகின்றன. சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுச் செல்லும் போது அப்பழக்க வழக்கங்களை விட முடியாத சமூகமானது மதங்கள் தான் இவற்றை வகுத்தது எனவே இதனை விடுவது கூடாது என்று ஓர் வரம்பிற்குள்ளே வாழ முற்படும் போது எல்லாப் பழிகளையும், குற்றங்களையும் மதங்கள் சுமக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது.

எனவே இந்து சமயத்தில் விதவைகள் மறுமணம் செய்வது தடை செய்யப்படவில்லை. பலதார திருமணம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதாவது ஒருவன் பல பெண்களை ஒரே நேரத்தில் மணப்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதுபோலவே கிறிஸ்தவ, பௌத்த, முஸ்லீம் மதங்களிடையே மறுமணம் செய்வது நடைசெய்யப்படவில்லை. ஆனால் முஸ்லீம் மதத்தில் ஆண்கள் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்யலாம் என குர்ஆன் கூறுகின்றது. அவ்வாறு ஏனைய மதங்கள் கூறவில்லை. சமூகமே தனக்கு ஏற்ற வகையில் கொள்கைகளை வகுத்தது. அதன்படி குறித்த வரம்பிற்குள்ளே இயங்கிவந்தது. சமூகத்தில் பிரச்சனைகள் எழுந்து அவை போராட்டங்களாக வடிவெடுத்த வேளை சமயத்தின்பால் பழிகளைப் போடுகின்றது.

மேலும் இந்துத்தமிழ்ப் பெண்கள் தலை குனிந்தே நடக்க வேண்டும். அவள் தலை நிமிர்ந்து நடந்தால் ஒழுக்கமற்றவள் என்று கருதுகின்றனர். இத்தகைய கருத்தை எதிர்க்கின்ற வகையிலே தான் மகாகவி பாரதியாரின் பாடல் அமைகின்றது.

"நிமிர்ந்த நடையும் - நேர்
கொண்ட பார்வையும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் உள்ளதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லை"

என்று மகாகவியின் பாடலில் பெண்கள் நிமிர்ந்து நடப்பதாலும், நேருக்கு நேர் பார்ப்பதாலும், கல்விகேள்விகளில் சிறந்து விளங்குவதாலும் அவள் தன் ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுவுவதில்லை என்று மிக அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

எனவே இந்து சமயத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்கும் இந்தியாவிலே தான் இந்து சமயத்தின் பெயரால் பல குற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இன்றும் மறைமுகமாக அவை தொடர்கின்றன. ஆனால் சிவபூமி என்று அழைக்கப்படும் எம் ஈழத்திரு நாட்டிலே சமயத்தின் பெயரால் இடம் பெறும் குற்றங்கள் குறைவு எனலாம். எனினும் விதவைகளை ஒதுக்கி வைக்கும் நிலை இன்றும் உள்ளது. அவை இல்லாது ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி உண்டாக்கப்பட வேண்டும்.

ஆகவே பெண்களின் சம உரிமையை மறுக்காது வழங்கிய சமயமே, எல்லாச் செயல்களுக்கும் பொறுப்பாளி என்றும் அதன்பாற் குற்றம் சுமத்துவதை விட்டு மூட நம்பிக்கைகளை அகற்றி காலச் சூழலுக்கேற்ப மக்கள் வாழப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காக எமது சமயத்தின் உயரிய கொள்கைகளை மதிக் காது மேல்நாட்டு நாகரிகப் பாணியில் வாழ நினைத்து எம் பண்பாட்டை சிதைக்கலாகாது.

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

JULY-AUGUST 1993

ஸ்ரீமுக ஆனி-ஆடி

THE NEED FOR RELIGION

A few decades ago there was a popular belief that in course of time the mass of the people will give up religion. But it has been proved that it is a mistaken forecast. No community in the East, as a result of progress and education, is likely to give up religion, whether it be Hinduism or Buddhism, or Islam or Christianity. This is particularly true of the Hindus, who in general will not settle down to the business of life without some form of worship or reverant approach to the unseen Divine Power.

Apart from what will or will not happen in a world sans religion, what would wisdom dictate? Can we dispense with religion and hope to carry progress forward or keep our country in the map of the civilized world? If our seventeen million people strike out religion from their lives, our country will be wiped out. In the highest sense, and from the point of view of truth, religion is an intensely individual issue. Every man and every woman must find the answer in his or her own heart. Will men and women be good and wise without the aid of religion, i.e., without an attempt in their lives to practise the presence of God? Have we become self-sufficient by reason of scientific knowledge and become capable of maintaining character without the sanctions and discipline of some religion or another?

Enlightened concern for society's welfare and for humanity's welfare has not taken the place of religion as people hoped. Far from this having happened, what do we see in the whole world? We see the most advanced people preparing, for so-called defence, new weapons that, when used, will surely end in disastrous injury to humanity. Is any further demonstration necessary to show that human welfare does not appear to appeal with any degree of force as a result of greater scientific knowledge? Whatever honesty or compassion or nobility remains in the world, it is due to other causes, not the advancement of science.

Forgetting world politics and thinking in terms of our own people, the enemies of good character, of equanimity, of tolerance and kindness, of purity of thought and rectitude are avarice, lust and anger. Modern life has not simplified but multiplied desires and with that multiplication the greed and anger that are associated with those desires have assumed varied and intensified shapes. As desires are multiplied without the corrective of a sense of spiritual values, without developing the inner ear for the voice of conscience, knowledge of modern science or technology does not reduce either greed or lust. Indeed scientific and technological knowledge has nothing to do with these criminal disturbances of the mind. On the contrary, it finds fresh tools for evil and actually facilitates greater indulgence in all forms of greed, lust and anger.

The only thing that can prevent or restrain these evils is the religious sense. Out of reverence and awe for the Divine Power that rules the universe, man developed a sense of spiritual values. It is this sense that has taken the shape of civilization. It can be maintained in effective potent condition so as to shape man's thought and action only by religion, by the continuous practice in our lives of the presence of God. It is true that a sense of shame by itself often prevents overt misconduct. But it does not go to the root of the mischief; it does not stop undesirable mental activities. Even as far as it goes in respect of overt conduct, shame necessarily depends on the state of public opinion. It is unfortunately a fact that, as individuals yield progressively to temptation, public opinion also gets to be progressively lax, and the sense of shame, which is fear of public opinion, gradually disappears. Public opinion is, in the ultimate analysis, made up of individual character. We have seen the progress of corruption in elections and in the administrative departments. We have observed how public opinion is worn out by the perseverance of crime.

If we are convinced that character is essential for all civic and national progress and stability, then we must nurse and maintain what has been the most effective instrument for the purpose among all nations and during all periods of history. And this, any historian will tell us, is religion. It is religion that fortified men against temptation and gave them courage to live and work and die for good causes. We can see this in the social and economic history of all the peoples of the world. All civilization is rooted in religion.

A THOUGHT

The present life of man could be said to be a "probation" a period during which he prepares himself and works towards reaching his goal, his ultimate liberation and communion with the Supreme. Sri Aurobindo beautifully describes our life on earth as being a Divine poem that we are translating into earthly language, a strain of music which we are rendering into word and adds that man is a transitional being and not final, for in man and high beyond him ascend the radiant degrees that climb to a divine supermanhood. There lies our destiny and the liberating key to our aspiring but troubled and limited mundane existence.

Human life is short but gives man the golden opportunity to realise the Divinity deep within him by the performance of his duty, adhering vigilantly to the various disciplines in life, leading a dharmic life, serving mankind and thereby serving God. All activities in this world whether they be physical, moral, social or spiritual and all sufferings that human beings undergo are nothing but a progressive manifestation of the one Divine urge expressed as man's pilgrimage to perfection, that is mukti.

Sri Shankara speaks of life as being like the unsteady trembling drops of water on a glossy lotus leaf and that man should seek eternal life — a life that is beyond this unsteady mortal world. One may ask what this eternal life. Hinduism says that it is the life of the real man and not that of the apparent man. The life of the apparent man is the life of the physical body which is born, grows old and dies only to be born again — "பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே" it is to be born that one dies' sings Saint Appar. "The real man is the eternal spiritual principle in man which is neither born nor dies", says Swami Buddhananda.

But do we realise this and try to make our apparentness into something more real? Our human failings instead get us enmeshed in the mundane material world and we wonder whether we have the time to delve into all this philosophy. Yes we do or rather must find the time to discipline our life — our thoughts, words and deeds. Hinduism teaches us that we must live a full life in this world but at the same time remembering all the while that all our actions including those related to acquiring wealth and pursuing pleasures must be guided by righteous principles. This is important because our life is limited and ruled by time, space and causality. Saints and sages lived in this world merging the apparent life with the real life reminding us that despite our physical life in this mundane world being finite it is always interpenetrated by the Infinite.

May we work towards understanding this and get absorbed into the immensity of Divine Consciousness.

OM NAMASIVAYA.

WE INVITE

From our readers news items, views and articles. The Editor will choose the ones necessary for publication.

Editor

5, Moor Road, Colombo 6.

The Hindu Wedding

A Hindu Wedding is essentially a religious ceremony. It is a series of rituals replete with tradition, symbolism and allegory. (Marriage is a step in the evolution of the human soul) On the occasion of their marriage, the bridegroom and bride represent Siva-Parvathy and the ceremony is the Thirukalyanam of the Divine couple.

The ceremonial area is holy ground decorated with a rectangular kolam within which the ceremonies are performed. The entire ceremony is accompanied by Nadaswaram music — mangala vadyam.

The arrival of the bridegroom accompanied by his 'Tholan' (a brother or close male relative of the bride) marks the beginning of the ceremonies; he is received at the entrance to the house with all pomp and reverence due to a divine personage and is led to a reception room reserved for him. The bride will be resting in a separate chamber of her own, attired in the manavarai saree.

The officiating Kurukkal (priest) will welcome the bridegroom at the auspicious hour at the bridal throne the 'Manavarai' in the wedding hall the 'Manappandhal'. The throne faces the east; the symbols of deities and heavenly hosts and other necessary objects for the ceremonies to follow are spread before it according to Agama Shastras. The Kurukkal officiates and the following rituals are performed:-

- Sankalpam — an expression of the purpose and the willingness to participate.
- Vigneshwara puja — worship of Ganesha
- Punyathanam — purification
- Rakshabandhanam — the tying of the thread — 'Kappu kattuthal' for spiritual protection.

The bridegroom then returns to his reception room. And the bride comes to the manavarai and receives from the Kurukkal the above rituals, after which the groom joins her and sits on her left. The main Divine Service commences and the Kurukkal performs the —

- Siva-Parvathy puja signifying the representation of the couple as the Divine Couple and the
- Navagraha puja to mitigate any evil planetary influences and the Sacrificial fire, the 'Homam' is lit.

At this stage the bridal Thali threaded in the nuptial chord and the

Koorai saree which the groom has brought with him for his bride, are taken round by the uncle of the groom to the guests to be blessed by them.

The Kurukkal now proclaims the names of the bride and bridegroom with their geneological tables up to the fourth generation atleast and calls upon Agni — the sacrificial fire and all those present, visible and invisible, to bear witness to and bless the event.

Next is the Kanyadanam, the giving away of the virgin bride to the groom by her father with the consent and participation of her mother and in the presence of the groom's parents. The bride's father performs this by placing the bride's right hand in the palm of the groom with the 'Mangala porul' — symbolic objects like betel, arecanut, saffron flowers and a gold sovereign. The bride and her father remain seated while the groom stands before them.

After the bride has been given away she retires to her chamber to dress up in the koorai saree given by her groom and when she returns the Thali ceremony takes place, where the groom ties the Thali round her neck to the chanting of sacred mantras by the priests and to the resounding nadaswaram music. After the Thali is tied the groom places the mangala pottu, red on the bride's forehead and the Thali. The couple exchange fruit and milk and then exchange garlands — 'maladaranam'.

The newly married couple now walk three times round the sacrificial fire—this is the Agni pradakshinam and on each round they perform—

- Panigrahanam — the holding of hands.
- Arundhati darshanam where the bride is reminded of her role as a dutiful wife similar to Vashista's dutiful wife Arundhati.
- Wearing of the minji — the toe ring — when the bride places her foot on the grinding stone and the groom puts the toe ring on her second toe first on the right and then on the left. This is interpreted by some as the pledge of protection to his bride.

The couple then return to the manavarai and are blessed — asirvatham by showering blue grass and raw rice by the officiating priest, the parents and then the guests. And finally before the couple leave for the temple Alathi is performed by two married ladies thereby completing the blessings.

AUSPICIOUS DAYS

September	ஆவணி	
2nd	17	பட்டினத்தடிகள் குருபூசை
5th	20	ஆவணி ஞாயிறு (3); ஈழத்து திருச்செந்தூர் கொடியேற்றம்
6th	21	பேலியகொடை ஸ்ரீபூபால விநாயகர் கொடியேற்றம்
7th	22	கார்த்திகை விரதம் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கார்த்திகை உற்சவம்
8th	23	கிருஷ்ண ஜயந்தி
12th	27	ஆவணி ஞாயிறு (4)
13th	28	ஈழத்து திருச்செந்தூர் தேர்த்திருவிழா பிரதோஷ விரதம்
15th	30	அமாவாசை விரதம் பேலியகொடை ஸ்ரீபூபால விநாயகர் தேர்த்திருவிழா

புரட்டாதி

18th	2	புரட்டாதிச் சனி (1)
19th	3	விநாயகசதுர்த்தி விரதம் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி விநாயகசதுர்த்தி உற்சவம்
21st	5	நல்லூர் முத்துக்குமாரசுவாமி ஷஷ்டி அபிஷேகம்
25th	9	புரட்டாதிச் சனி (2)
29th	13	நடேசர் அபிஷேகம்
30th	14	பூரணை விரதம்; உமாமகேஸ்வர விரதம் அருணகிரியார் குருபூசை

October	புரட்டாதி	
1st	15	மஹாளய பக்ஷாரம்பம்
2nd	16	புரட்டாதிச் சனி (3)
4th	18	மஹாபரணி கார்த்திகை விரதம்
6th	20	திருநாளைப் போவார் குருபூசை
9th	23	புரட்டாதிச் சனி (4)
12th	26	வைஷ்ணவ ஏகாதசி
13th	27	பிரதோஷ விரதம் அருணந்தி சிவாச்சாரியார் குருபூசை
14th	28	கேதாரேஸ்வர விரதம்
15th	29	அமாவாசை விரதம்; மஹாளயபக்ஷ முடிபு
16th	30	புரட்டாதிச் சனி (5) நவராத்திரி விரதாரம்பம்

ஐப்பசி

21st	5	சரஸ்வதி பூஜாரம்பம்
22nd	6	ஐப்பசி வெள்ளி (1)
23rd	7	சரஸ்வதி பூஜை
24th	8	விஜயதசமி; கேதார கௌரி விரதாரம்பம்
27th	11	பிரதோஷ விரதம்
29th	13	ஐப்பசி வெள்ளி (2)
30th	14	பூரணை விரதம்

The Holy Edifice "Siththy Vinayagar" in Point Pedro

The Shrine in the Northern Most Point of Lanka

Surendra Thirunavukarasu

If the Jaffna Peninsula could be termed the head of Ceylon, then in Point Pedro the Northern most point of Ceylon lies the Cranium. In Point Pedro stands the Holy Edifice of the Great God Ganesha called Siththy Vinayagar, also referred to as Kottaddy Pillayar.

Before discussing about the temple of Siththy Vinayagar dedicated to the Great God Ganesha, I shall first briefly outline the significance of God Ganesha to the Hindus. A Hindu prior to undertaking any venture or task would first invoke the blessings of the omnipotent God Ganesha to bestow upon himself success. God Ganesha is known as Vigneswara because he is the remover of ones afflictions. He is called the Elephant faced God as he is known to have the face of an Elephant. God Ganesha is considered to be the symbol of intellect and wisdom. He is known as the God with five hands who saved the devas having vanquished the Asuras the doers of evil. God Ganesha is also known as the God with the Rat Vehicle as the rat is supposed to be his vehicle of conveyance. He is also popularly known as Pillayar as he is the personification of celibacy. In Hindu homes Pillayar is moulded out of cow dung on all ceremonial occasions. The Pillayar so moulded does not get decomposed nor is it attacked by insects or bacteria.

I will now discuss about the location, historical background and origin of the Siththy Vinayagar Temple in Point Pedro. This shrine is in close proximity to the Port of Point Pedro. It is a legacy and evidence of a Mercantile Settlement of the Ancient Hindu Merchant Mariners and Argonauts who turned their eyes from India towards Ceylon and other South East Asian countries. Like the Viking Norse Invaders who overran the coasts of Western Europe, these Hindus were also a seafaring race. Similar to the Spaniards like Christopher Columbus who set sail from Europe in their voyages of discovery resulting in the discovery of the New World, these Hindus too departed from the shores of India in sailing Vessels and discovered new lands in South East Asia. They carried with them their art, architecture, traditions and religion and had trading relations with countries they went to. They established mercantile settlements and trading stations in Malaysia, Vietnam, Indonesia, Burma and other South East Asian Countries. These people as a result of their trade, commerce, navigation and the seafaring tradition had developed a universal outlook and left behind their genius and culture in the lands they sailed to. These Hindus had envisaged a South East Asian Trading Area atleast 1000 years ago.

In this trade and overseas travels of these Hindus the port of Point Pedro played a vital role. Thus the Hindus of Point Pedro have a great Naval History which should be studied from local and foreign sources. Even though they had no modern device for navigation like the mariner's compass, they had developed and used their own methods of Navigation. Some of the settlers in Point Pedro during the period of trade, commerce and navigation were men with Kshatriya traditions in Madura and Tanjore in India. Like the Normans from Normandy in France led by William the Conqueror, who invaded England these men from India added blue blood to the red blooded Hindus of Point-Pedro.

The Siththy Vinayagar Temple of Point Pedro the living monument of the trading commercial and naval tradition of the people who settled in Point Pedro is more than 3 1/2 centuries old. This temple had been in existence prior to all other temples in this area. Due to its massive structure and majestic appearance it is also called the temple of the Big Pillayar.

Even before the Portuguese era at the very same spot where this temple now stands there was the original temple and sacred tank. During those days harbour workers would first have a bath in the Holy tank, worship the deity of the temple God Ganesha before going to the Port for their daily task. Skippers, pilots and other crew of schooners which were sailing vessels would also commence their voyages only after paying obeisance and invoking the blessings of the deity of the temple for a successful voyage and return.

Point Pedro has had direct Barter Trading relations with India, Burma and other South East Asian Countries when schooners had sailed from there. Madurai, Tanjore and Vetharaniam in India, Rangoon, Arakkan and Akiab in Burma were household words amongst certain families in Point Pedro. While cargoes of rice from Burma and paddy from India was being unloaded from schooners at the Port of Point-Pedro, subsidiary food and other goods were exported to India and other South East Asian countries in schooners that sailed away from Point Pedro. The Merchant mariners and Argonauts

who were involved in the South East Asian Trade became the patrons and benefactors of the Siththy Vinayagar temple which is a legacy and evidence of the trading and commercial relations between Point Pedro, Burma, India and other South East Asian Countries.

The Portuguese destroyed the original temple of God Ganesha and the people of Point Pedro could not bear this act of sacrilege and atrocity committed by the Portuguese. Being genuine Hindus deeply devoted to God Ganesha they brought to Point Pedro from Vetharaniam in India a statue of God Ganesha. Since the Portuguese were intolerant and persecuted the Hindus this statue had to be brought without being known to the Portuguese. Thus this statue was brought hidden in the Cargo of paddy in the schooner. When the Portuguese authorities received information of the arrival of the statue from India they ordered a thorough examination of the schooner that was supposed to bring the statue. When the cargo of paddy in the schooner was being examined by the Portuguese officials they were informed that there were only stones in the cargo of paddy and that there was no statue. The statue was safely unloaded from the schooner without the knowledge of the Portuguese. But there could not be an open free worship of God Ganesha. So this statue was worshipped by the devotees hidden in a Panamkaddy Kottu which is a basket used for packing palmyrah juggery that was exported to India. As the statue of God Ganesha was worshipped hidden in a Kottu or basket the deity came to be known as Kottaddy Pillayar.

Now I shall analyse the basic features of a Hindu Temple which could be seen in the Siththy Vinayagar Temple of Point Pedro.

Firstly for a Hindu Temple to be built there must be a sacred spot and an object of worship. The sacred spot is important because it is believed to be the haunt of divinity, where the devotees sense its existence. The image worshipped at the holy spot becomes the object of worship. The Siththy Vinayagar temple is at the sacred spot where the Pillayar statue was worshipped in its original location hidden in a Palmyrah juggery basket or Panamkaddy Kottu.

Secondly, the image worshipped at a sacred spot had to be protected from the weather and as a result would become obscured to the General view by enclosed walls. A devotee would be able to view the image only when he goes close to it. The Siththy Vinayagar statue at one time enclosed within a Palmyrah Jaggery Basket, Panamkaddy Kottu is now enclosed by walls built of stone. This enclosed room is the 'Sanctum Sanctorum' the Holiest of Holies and the devotees had to be satisfied with worshipping the image from a distance.

Thirdly, the room in which the image is protected should have a dome and a spire. A devotee would be able to see only the spire from a distance. This spired dome is called the Gopuram, at the very sight of which a pious devotee would raise his hands in veneration. The room in which the Siththy Vinayagar statue is protected has a spired dome. The Siththy Vinayagar temple has also a Raja Gopuram which is the spired dome at the main entrance to the temple. The Raja Gopuram of the Siththy Vinayagar temple is the most beautiful Gopuram to have been built in any part of Ceylon. Its beautiful sculpture and majestic appearance has won the hearts and praise of people from foreign lands too. It is a symbol of art, architecture and culture.

Fourthly, in every Hindu Temple there must be a sculptured figure of a bull known as Nanthi which represents the guardian of the image installed in the Holiest of Holies. This too could be seen at the Siththy Vinayagar Temple.

Finally, a Hindu Temple should have circuits and the temple has been likened to a fortified city and a palace. The temple of Siththy Vinayagar has three circuits. It has an inner circuit round the 'Sanctum Sanctorum'. In the second circuit is the Holy water tank and flower garden. In the third or outer circuit is to be found the Thetpai Kulam or the sacred tank where the deity of the temple is immersed during the annual festival of the temple. This Thetpai Kulam cannot be found anywhere else in Ceylon.

Like the Ancient Rome, there was a decline and fall of Point Pedro. Point Pedro shall flourish again, if the Siththy Vinayagar temple is restored to its pristine glory.

(A talk broadcast on 'Spotlight' over the National Service of the Sri Lanka Broadcasting Corporation on 14.01.72)

Hindu Temples: Bridges Linking Science and Philosophy

Hinduism is an ancient religion which stood the test of time and onslaughts. It has continued its existence as the singularly and statistically biggest and oldest religion in India. But now it meets the misfortune of being neglected, by its own followers. This is due to the fact that there is lack of proper understanding of its tenets and principles.

Numerous rites and rituals followed in the Hindu religion are full of scientific meaning and reason. Hindu religion and culture are centered round the temple culture. Our temples have been used over the years as 'centres of excellence' for education, scientific study, fine arts, architecture and structural engineering. Above all, these temples are the centres which offer infinite peace to the mind of man.

Hindu temples act as bridges linking both science and philosophy. Science sees many in one and philosophy sees one in many. Philosophy is the unifying symbol in a world of disintegrated values.

The present generation which is growing with the age of science and technology has started questioning the age-old concepts. For example, why worship at the temple? Why not at home? Why spend so much money on poojas? These questions must be answered with scientific explanations.

Most of us do not know the significance of sanctum-sanctorum (Garbagriha or Moolasthan) of a Hindu temple which is built as per agama texts of Hindu religion. There is always a relation between the size of the idol and the size of the sanctum-sanctorum. Because of this the air column inside the sanctum-sanctorum resonates to the "OM" (Pranava mantra); When this "OM" is chanted inside the sanctum-sanctorum, resonance occurs. Each air molecule inside the sanctum-sanctorum vibrates with maximum amplitude, thereby producing intense sound.

One must know the speciality of the materials used for Abhisheka. Greater the pH value of the materials lesser is the H²ion concentration, in other words, greater the negative ion concentration. So, increase of pH indicates the increase in the negative ion concentration. It is noteworthy that Abhisheka is done with kumkum, turmeric, sandalwater, milk, etc., which have high pH value and hence high negative ion concentration.

Why do we insist on regular worship through repeated Abhisheka, Aradhana, etc.? The fact that the dry stone has high electrical resistance and very little conductivity, shows that repeated Abhisheka, Aradhana, etc., are essential to maintain the electrical charges in the sanctum-sanctorum. The Yantras or Srichakras kept under the idol act as capacitors of electrical charges.

Why do we use only certain selected leaves and fruits for pooja? Neem leaf has high electrical conductivity and is used by the priests of Kali temples. Lime fruit offers little resistance to electrical current and so is a good conductor. For the same reason, mango leaves and Thulasi are used during festival times. Ordinary grass offers very high resistance to electrical current and so not offered for pooja.

Thus we find that repeated Abhisheka, Archana, etc., create negative ions inside the sanctum-sanctorum. These negative ions are essential to fix the oxygen with haemoglobin. It has been proved that animals die in an atmosphere deprived of negative ions. These negative ions are found more on seashore, near the falls and on hill stations which are considered as health resorts. This explains the reason why our forefathers have selected the seashores, top of hills, and the area near waterfalls for the construction of temples.

In these days of electrical pollution, people suffer from lack of negative ions. The negative ions are created inside the sanctum-sanctorum during Abhisheka. Then the idol is decorated with sandal paste, silken cloth, and fresh flowers. All these help to retain the moisture content of air. During Archana, mantras are chanted and these set the air inside the sanctum-sanctorum in vibration with maximum energy.

Archana is followed by 'lighted camphor'. The process of different Arathis displace the air from the sanctum-sanctorum to the worshippers. They inhale the air with negative ions and their O₂ tension being good get a favourable condition for fixing oxygen with haemoglobin.

In general the sanctum-sanctorum acts as a volume resonator, the idol with its peedam as an energy reservoir, worshippers as receivers and the air inside as a medium for the transfer of energy.

(Source: WISDOM)

Parables

(H.H. Sri Swami Sivananda)

THE TREASURE BENEATH THE PILLOW

The stranger was happy that he had won the confidence of the wealthy pilgrim. The latter was travelling alone, and had thousands of rupees with him. The stranger felt sure that one day or the other he could steal the money.

Every morning, in the stranger's presence, the pilgrim would count all the money he had. All day long it would be in his pocket. He had no box in which to lock it. Yet, when at night the stranger searched for it, he could not get it. This went on night after night. The stranger searched for the money in the pilgrim's belongings, underneath the pilgrim's bed, everywhere. He could not find the money; and sure enough the next morning it was there in the pilgrim's hands.

This mysterious game went on for over a week. The stranger was afraid; he thought that the pilgrim should be a magician or Yogi with Siddhis.

He confessed his evil intention and asked the pilgrim: "Where did you keep the money all the time? How could I miss it in my search?"

The pilgrim laughed heartily and said: "My friend, I knew your intention. Therefore, I used to keep the money underneath your pillow at night. You never looked for it there!"

The stranger is the wayward mind full of desires. The pilgrim is God. The treasure is the Bliss and Peace of the Atman. The wicked mind wants to get happiness. It seeks after it in all the objects of the world. Happiness is not found there. Finally, it abandons its evil intention and approaches God in a spirit of self-surrender. God reveals that the happiness was all the time within, in the Self, and nowhere outside.

PRAYER AND WORSHIP

Poomany Gulasingham

The history of mankind clearly shows that religion has been an important force which has moulded the destinies of man.

In times of stress and strain when man is faced with problems which appear to him unsurmountable, he resorts to the higher force for solace. Hence he has prayed to this unseen higher being whose presence he could feel, for help and protection. He also trains the young to look with veneration at the Supreme Being whom he saw and realised as the source of all things in the universe and seek His blessings and guidance.

What does prayer and worship mean to the Hindu? It is a process for becoming better. Hinduism is essentially a way of life with Perfection as its goal. Hence life is a process of becoming purer and better which signifies a great effort and struggle towards growth. For this Hinduism has emphasised a code of conduct and a way of life — the Dharma Sastras — particularly the Ashrama Dharma and the Purushastha (Dharma, Artha, Kama, Moksha) in order to reach the ultimate aim of communion with God. It believes in the concept of God, Soul and body. The principle of the Atman or Soul forms the key to the entire philosophy of life. The body is the temporary abode of the Soul which is eternal and indestructible unlike the transient body made up of matter. This Soul chooses its "body" according to its own merit to work out its karma and move towards perfection. This perfection cannot be reached in a short life span of our birth and hence the Atman takes many births before attaining this stage. Swami Vivekananda says "The Atman constantly moves from one stage to a higher stage until the divinity within is realised". For this the veil of ignorance created by attachment and desire has to be removed.

Our Hindu sages and saints discovered that the mind is the seat of cognition, emotion and volition. The training of the mind and the sublimation of the emotions to develop the higher values is the aim of our religious worship and prayer has been evolved to aid concentration and the purification of the mind. Meditation helps this process. When this is continued with faith and devotion it brings about a change in the behaviour and attitude of the devotee.

In the modern competitive materialistic society dominated by science and technology there is a greed for power, position, profit and pleasure. The attempt to satisfy these desires results in hatred, fear and jealousy, anxiety and suspicion and man descends to very low brute levels. The fear of failure makes him tense with anxiety. He often resorts to sedatives, narcotics and drugs which the modern society has introduced for gaining "peace of mind". In his helpless condition he seeks the aid of the Gods thinking that anything can be "bought" for money. He spends much money performing poojas and "shanthies". The performance of such ceremonies and the mechanical recitation of prayers or mantras are of little use. Prayer with devotion and concentration brings about an inward change. The grace of God comes only to the deserving, hence our religion teaches us to become worthy by developing the higher values in life. These values blossom with prayer, devotion to duty and service to others. Hinduism also teaches us that we have taken this birth to work out our karma. We therefore have to live this out, face whatever that comes our way and at the time perform good actions. For this we need patience, forbearance, unselfishness and humility. This can only come through the culture of the mind for which worship, prayer, concentration and meditation are essential aids.

The Hindu instils on daily prayers at home at sunrise and sunset the main purpose being self purification. These prayers to the "Istha Deivam" have the effect of calming the mind, developing the powers of concentration through the control of the senses. The worship at the temple too occupies an important place in the social and cultural life of the Hindu. It is traditional to embark on any activity relating to the individual family or community after obtaining the grace of God through fervent prayer and worship. Then with a clear mind and purified heart they are able to embark

**Do your Swadharma,
this is the truth of truths**

— Swami Vivekananda

"Heroes only enjoy the world. Show your heroism; apply, according to circumstances, the four fold political maxims of conciliation, bribery, sowing dissensions, and open war, to win over your adversary and enjoy the world — then you will be Dharmika. Otherwise, you live a disgraceful life if you pocket your insults, when you are kicked and trodden down by anyone who takes it into his head to do so; your life is a veritable hell here, and so is the life hereafter. This is what the shastras say.

Do your Swadharma — this is truth, the truth of truths. This is my advice to you, my beloved co-religionists. Of course, do not do any wrong, do not injure or tyrannise over anyone, but try to do good to others as much as you can. But passively to submit to wrong done by others is a sin — with the householder. He must try to pay them back in their own coin then and there. The householder must earn money with great effort and enthusiasm, and that must support and bring comforts to his own family and to others, and perform good works as far as possible. If you cannot do that, how do you profess to be a man? You are not a householder even — what to talk of Moksha for you!!"

on their venture with faith and confidence. It has been said by our ancients "Do not live in an area where there is no temple", because the spirituality starts initially in the temple. Since spiritual ascent has been the goal of life the ancients spent great wealth in erecting these and not universities. These institutions become the breeding ground for the ego — the enemy of spiritual life. The temple itself is built in the same structure as the human being denoting that the divinity is within ourselves. The purpose of the temple is to aid in the blossoming of the inner divinity. The poojas and prayers in the temple constantly remind us to purify ourselves inwardly and live a virtuous life. All the temple rites and rituals provide experiences for realising the divine in man. Festivals, fasts, anniversaries of saints, sacred days, special fasts like Navarathri, Sivarathri, Kandasasti, Thiruvembavai etc. discipline the mind, provide practise in self control, by the sublimation of emotions and assist in the building of higher values. The chanting of prayers, recital of hymns with devotion, congregational worship and bajans assist in the process of building spiritual values, Dr. Radhakrishna has said "Religion begins with worship and ends in fellowship".

In the modern world every one thinks of changing the world but no one thinks of changing himself. It has been said "War and peace originate in the minds of man, and it is in the minds of man, that the seeds of peace have to be sown". Hinduism is preoccupied with the reformation of man from brute level to spiritual levels, with the flowering of love and the elimination of 'I' and "mine". This will lay the foundations for a peaceful and happy society. Temples, worship, prayers, concentration and meditation are tools for reforming man and guiding him in his spiritual journey.

"Religion is the manifestation of the perfection already in man. The goal is to manifest this divinity within by controlling nature external and internal and be free".

— Swami Vivekananda

Avani Moolam in Saint Manikkavasagar's Life

Sivanandini Duraisamy

It was from the turmoils of a difficult political career that Thiru-vathavoorar rose to sainthood and was known as Saint Manikkavasagar. From a very young age with singleness of purpose he endeavoured to understand and establish a connection with God. This was the conscious urge in him to transcend his finite existence. And in this search he realised that he was only an instrument in the Hands of God and his duty was to serve Him. He sings in one instance, "எது எனப் பணிகொள்ளும் ஆறு அது கேட்போம்" Tell us the ways of serving You and we will obey You.

History has it that Thiruvathavoorar was born in the village of Vadavoor in the Pandyan Kingdom. The talents and the sagacity of this young man drew the attention of the ruling monarch who appointed him as his Chief Minister with the title of Tennavan Brahmarayan. He conducted the administration of the kingdom faultlessly and the land flourished, but, he was a Soul in conflict, yearning for the Grace of the Lord and seeking a Guru who would guide him towards this end. The ardent wish for a Guru was soon answered when he was sent to Thiruperunthurai on a purchasing mission—to purchase horses for the Pandyan cavalry. While journeying through Thiruperunthurai, he heard divine music and perceived a mystic Guru, who exerted an indescribable sense of wonder in the young minister. On seeing Him, Thiruvathavoorar fell prostrate at His Feet with the word "Namashivaya", on his lips. He forgot his immediate mission and changed his allegiance from the mundane ruler to the 'Sovereign Ruler of the Universe'. He was at once inspired and an abiding spiritual wisdom and bliss entered him. Being charged with spiritual fervour he poured out his yearnings for the Lord in garlands of songs. These form part of the Thiruvasagam, the eighth book of the religious Anthology of Savism, the Thirumurai. On hearing these songs, the Guru blessed and named him, 'Manikkavasagar', one whose utterances are gems. Thus the unseen Power like a Divine fragrance lured Thiruvathavoorar to discover the Truth and teach mankind these eternal verities.

Manikkavasagar became oblivious of his purchasing mission and spent the money in selfless acts of services. When the Pandyan king learnt that his orders had been flouted and the money squandered away, he had him arrested demanding an explanation. Manikkavasagar was helpless against the might and wrath of the king. But succour came to him through Divine intervention as it would to any true devotee of the Lord engaged in selfless pursuits. Taking refuge at the Lord's Feet, he prayed for assistance. The Chief Minister was directed by an inner voice to proceed to the capital and say that the horses would reach Madurai on Avani Moolam—the day under the Moolam asterism in the month of Avani (that is mid August-September). This year Avani Moolam falls on the 26th of August.

And on that Moolam day in the month of Avani a contingent of fine horses did appear in the city led by a Stranger whose cavalier behaviour angered the king. That night, the horses changed into jackals creating pandemonium in the city! The king was very angry and his wrath and indignation were directed against the Chief Minister, who once again became the victim of torture and punishment. He was stripped of his position and thrown on the hot sands of the Vaigai river.

Manikkavasagar again appealed for help and the unfailing Lord came to his rescue by causing floods and the breaching of bunds along the Vaigai river. The safety of the city itself was threatened. All the residents of Madurai, except an old woman named Vandhi, built their allotted portions of the bund. This woman employed a Youth who was not building, but breaking portions of the wall that had been rebuilt. He was really not working, but playing about and sleeping! The king was horrified when he learnt about this and got the Youth caned!! The Youth vanished but the impact of the lash was felt by all!!! It was then that the King realised his mistake in punishing Manikkavasagar and that the Youth was none other than the Lord Himself and that all this was His Thiruvilaiyadal—His play.

Saint Manikkavasagar himself relates these episodes in the Thiru ammanai pathigam—

".....கடவுள் கலிமதுரை
மண் சுமந்து கூலி கொண்டு அக்கோவால் மொத்துண்டு
புண் சுமந்து பொன் மேனி பாடுதும் காண் அம்மானாய்"

He is the King of the world who carried earth in noisy Madurai, earned His wage and got caned by that King, on His golden Form which carries wounds; Lets sing O Ammanai.

Manikkavasagar was immediately released and the king begging his pardon offered the kingdom at his feet. Manikkavasagar declined everything and renounced the world becoming a wandering minstrel, visiting temples and singing the glories of the Lord in 'holy strains of beautiful word'. Finally he settled down at Chidambaram as he had been bidden by the Lord and mingled with the vastness of the Eternal in the Sanctum Sanctorum of the Chidambaram itself.

The author's experiences into the spiritual world, his spiritual ecstasies and his enlightenment have been rendered into beautiful lyrics, each lyric being a unit of mystic insight knit into a 'pathigam' or chapter. These gems, pure, sweet and serene tell us that from the sublime heights of spirituality, Saint Manikkavasagar regarded human beings as children playing on the sea-shores of Eternity. Why, he too became a child himself for the moment composing the Truths of great spiritual values in the simple language of sporting children, guiding us to the lotus Feet of the Lord Almighty. He sings in one instance in Thiru Andap Pakuthi—Nature and Development of the Universe—

'See what I have seen
See the One Whose Rosy Feet touched the earth
See Him Whom I have recognised as Shiva
See Him Who has made me His and showered Grace'

"கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானும் தேறினேன் காண்க
அவனென யாட் கொண்டு அருளினன் காண்க"

ஆன்மீக ஞானி சுவாமி சின்மயானந்தா

பத்மா சோமகாந்தன்

குரு மஹராஜ் சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள் கலிபோர்னியா வில் சமாதியடைந்தார். ஞாபகார்த்தமாக இக்கட்டுரையை கண்ணர் அஞ்சலியுடன் இவ்விதழில் பிரசுரிக்கின்றோம்.

கிருஷ்ணபகவான் அருளிய உபதேசமான "கீதை" ஒன்றே மனித வாழ்வின் மேடு பள்ளங்களை நிரவிதர்மத்தையும் சத்தியத்தையும் கடைப்பிடித்து ஆன்மீக நெறிமுறையில் வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வத்தோடு இனையப் போதுமானது என்பதில் மிகுந்த நம்பிக்கையும், தெளிந்த அறிவும் அளவிற்றந்த ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தவர் ஆன்மீக ஞானியான சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள்.

கல்வியறிவுமிக்க செல்வச் சூழலில் பிறந்த சுவாமிகள் மாணவப் பருவத்திலேயே ஆராய்வு ஊக்கம் மிக்கவராக ஆத்மீகச் செல்வத்தைத் தேடுவதில் ஆர்வமுற்றார். அறியாமைச் சகதியுள் உழன்று துன்பமுறும் மக்களுடைய வாழ்வை நெறிப்படுத்தி உயர்ந்த உண்மையைத் தரிசிக்க வழிவகுக்க வேண்டுமென ஆவலுற்றார்.

ஆன்மீகப் பணியில் முற்றுமுழுதாகத் தன்னை ஈடுபடுத்துவதற்கு, இந்து சமயக் கோட்பாடுகளை அறிந்து விளங்கிக் கொள்வதற்கு சுவாமி சிவானந்தா அவர்களையும் தபோவனம் ஜீ அவர்களையும் தமது குருவாக ஏற்று, அவர்களிடமே இந்துமதத்தின் உயர்ந்த தத்துவங்களையும் வேதாந்த விதிகளையும் ஏனைய சாஸ்திர நூல்களையும் ஜயந்திரிபறக் கற்றார்.

நமது சமய தத்துவங்களின் அதிசிறந்த உண்மைகளை நமுவலிட்டு, மக்கள் வெறும் சடங்குகளிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் அதிகமாக ஈடுபட்டு தமது நேரத்தையும் காலத்தையும் செலுத்தவதனால், ஆழமான சத்தியத்தின் விளக்கத்தை உண்மை ஒளியை எங்கே மக்கள் மறந்துவிடுவார்களோ, — மூடக்கொள்கைகளும் விளக்கமற்ற நம்பிக்கைகளும் உண்மைக்கு திரையாகிவிடக் கூடிய நிலையில் சுவாமிகள் இந்து சமயத்தை மறுமலர்ச்சியடையச் செய்த சேவைகள் மிகமிகப் போற்றப்பட வேண்டியவையாகும். சுவாமிகளின் இத்தகைய சேவைகளைப் பாராட்டி, "ஹின்ட்சிம் ருடே" என்ற அமைப்பு 1992ம் ஆண்டு "இன்றைய இந்து" என்னும் விருதினையும் பாராட்டுச் சின்னத்தினையும் வழங்கி பெருந்தொகையான பணத்தை நன்கொடையாகவும் கொடுத்து கௌரவித்தது.

ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அருமையான பேச்சுத் திறமையினால் உலகின் பல பாகங்களிலும் பல ஞான யக்ஞங்களை நடாத்தி சஞ்சலம்மிக்க மக்களின் மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி ஆன்மீக நெறிக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளார். வேதங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் ஏனைய சாஸ்திரங்களிலும் சுவாமிகளுக்குள்ள ஆழ்ந்த அறிவும், நுட்பமான ஆற்றலும், விடயச் செறிவும் அறிவுத்தெளிவும் நாம் சொல்லில் அடக்க முடியாதவை.

இமாலயப் பிரதேசத்திலே இறையருள் மிக்க அமைதியும் தெய்வீகமுமான சூழலிலே 'சித்தபாரி' என்ற இடத்திலே ஆசிரமம் அமைத்து, அந்த ஏகாந்தப் பெருவெளி

யிலே ஏகாக்ர சித்தையுடன் சுவாமிகள் அருளுரை ஆரம்பித்தால் சொற்களும் கருத்துக்களும் சுலோகங்களும் விளக்கங்களும் 'தண்'னென்று குளிர்ந்த நீர்வீழ்ச்சிபோல 'பொல பொல'வென்று கொட்டும். சுவாமிகளின் அருளுரைக்குச் செவிமடுப்போர் 'ஜில்' லென்ற ஆன்மீகக் கங்கையிலே தம்மைமறந்து மூழ்கித்திழைப்பர். உள்ளமும் உணர்வும் உயர்ந்த உண்மையில் வயித்தேவிடும் என்பதில் ஜயமில்லை. சித்தபாரியில் சுவாமிகள் நடாத்திய ஆன்மீக முகாமில் தங்கியிருந்து பயிற்சி பெற்றோர் பலர்.

சுவாமிகளின் நாமத்துடனே ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'சின்மயா இயக்கத்தின்' மத்திய நிலையம் பம்பாயிலே 'சாந்திபனி' என்ற இடத்தில் இயங்குகிறது. சுவாமிகளுடைய அருளுரைகள் செய்திகள் விளக்கங்கள் அடங்கிய 'தபோவான் பிரசாத்' என்ற மாசிகை வெளிவருகிறது. சின்மயா மிஷனுக்கு இலங்கை உட்பட பல பாகங்களிலும் கிளைகள் உண்டு. சுவாமிகளுடைய பெயரில் பல பாடசாலைகள்—முதல்தரமான கல்வி நிலையங்களாக, கலாச்சார களங்களாக சமயத்தைப் போதிக்கும் மையங்களாக இயங்குகின்றன.

இந்து சமய தத்துவத்தின் உயர்ந்த கோட்பாடுகளை எல்லா இந்துக்களுக்கும் அறிவுறுத்தப்படவேண்டும் என்பதில் அயராது ஆர்வங்கொண்ட சுவாமிகள் தமிழ், ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய மூன்று மொழிமூலமும் இளந்துறவிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, உரியபடி பயிற்சியளித்து உலகின் பல பாகங்களிலும் பணிபுரிய 1000த்துக்கும் அதிகமான பிரமச்சாரிகளை ஈடுபடுத்தியுள்ளார். தமிழ்மூலமான பயிற்சி நெறிக்குத் தலைமைப் பணியகமாக விளங்குவது கோயம்புத்தூரிலுள்ள சின்மயாமிஷன் செயலகம்.

பெரியோர்களுக்கான அமைப்போடு சின்மயாமிஷன் பெண்களுக்கான தேவியர் வட்டம், இளைஞர்களுக்கான யுவகேந்திரா, பாலர்களுக்கான பாலவிகார் இப்படிப்பல நிலைகளிலும் அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தி அறிவுப்பணியாற்றி வருகின்றது.

சுவாமிகள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியான கீதையை நன்கு ஆளுமை செய்தவர் கீதைக்கும் ஏனைய பல வேத சாஸ்திர நூல்களுக்கும் விளக்கவுரைகள் கருத்துரைகள் தந்துள்ளார். பல நூல்களை ஆக்கியுள்ளார். பல ஞான யக்ஞங்களோடு அருளுரைகள் ஆன்மீகப் பயிற்சி முகாம்கள், வகுப்புக்கள் ஆகியவற்றையும் ஒழுங்குசெய்து சிறப்புற நடாத்தியுள்ளார்.

சுவாமிகள் கலிபோர்னியாவுக்கு ஞானயக்ஞம் நடாத்தச் சென்றிருந்தகாலை சுகவீனமுற்றார். சத்திரசிகிச்சை செய்தும் சுகம் ஏற்படாமல் சுவாமிகள் சமாதியடைந்தார்.

பொய்யுடம்பின் இறுதி மூச்சு உள்ளவரை மெய்ஞ்ஞான தத்துவங்களின் அடிப்படையில் வாழ்ந்து போதனையே சாதனையாக விளங்கிய இம்மகானின் ஆத்ம ஈடேற்றத்துக் காக நாம் இறைவனை வழிபடுவதோடு, குருதேவரின் இணையடி மலர்களை எம் உள்ளத்தில் இருத்தி, எல்லைகடந்த பரம்பொருளின் சிந்தனைகளாக அவர்நமக்கு உபதேசித்த போதனைகளின் சிலவற்றையாவது நமது வாழ்வில் இலட்சியமாகக் கொண்டுவாழ உறுதிசெய் வோமாக!